

ST·OLAV

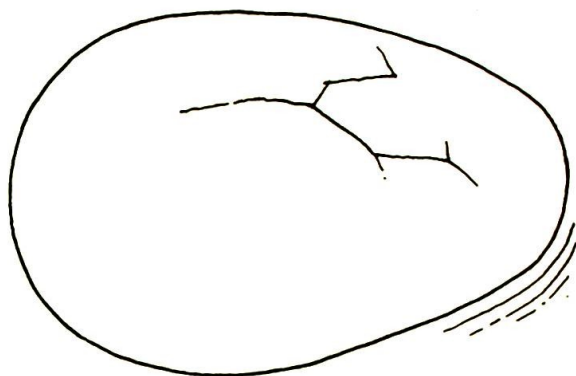
K A T O L S K T I D S S K R I F T

N R. 1 5

93. ÅRGANG

22. AUGUST

1 9 8 1

Bryt ut!

**UNKE'S
NY GIV
81**

**Hva er, hva gjør Unge
Norske Katolikkens
Forbund?**

**I dette nummer prøver
vi å gi svar**

Ny giv - nytt liv

Unge Norske Katolikkers Forbund (UNKF) har sagt ja takk til et tilbud fra St. Olav om å presentere sitt arbeide i dette nummer, delvis for å rydde misforståelser av veien, delvis fordi det skjer så meget i UNKF at vi er overbeviste om at det vil interessere St. Olavs lesere. Vi gjør oppmerksom på at arbeidet med bladet har funnet sted under fellesferien og at det derfor har vært umulig å få tak i enkelte personer som ville ha hatt noe å berette.

Det er en selvfølge at Kirken har en stor betydning for unge og aktive katolikker, fullt så selvsagt har det kanskje ikke alltid vært at ungdommen har en betydning for hele Kirken. Enkelte steder har det i perioder nærmest vært vanntette skott mellom ungdomsarbeidet og det øvrige menighetsarbeide. En slik situasjon ønsker ikke vi, vi tror den gjør oss fattigere — og vi tror den gjør resten av Kirken fattigere.

I disse ukene er alle klar over de politiske ungdomsorganisasjoners betydning for sine medpartier, vi mener at UNKF har minst like stort krav på oppmerksomhet i vår katolske sammenheng. Vårt ansvar er stort, vi betjener 4000 av 14 000 norske katolikker mellom fem og femogsytti år.

Selv føler vi behovet for en dialog med andre kretser i Kirken enn bare oss selv. Vårt Ungdomsseminar på Bjugn for nøyaktig ett år siden uttrykte klart og utvetydig at vår plass er i rekkene sammen med resten av Kirkens medlemmer, og vi gjør det igjen her. For å gjenta en forslitt frase, så er de unge morgendagens kirke. Det er og må derfor være et felles ansvar å verne om, arbeide for og med de unge i Kirken.

For tiden står UNKF midt oppe i en Ny Giv-aksjon, som betyr omorganisering av ungdomsarbeidet, og forhåpentlig også en styrkelse. Vi forsøker både å følge opp beslutningene fra Ungdomsseminaret og å tilfredsstille Statens krav til støtte. Opplegget for aksjonen er nærmere beskrevet annet sted i bladet og «aksjonstrollet», Unkf, er en gjennomgangsfigur. Det vil bli bedt om hjelp i menighetene, behovet for hjelp er stort og det har betydning for hele Kirkens fremtid at Ny Giv-aksjonen blir vellykket.

I redaksjonen av dette nummer
av St. Olav:

Bernt I. Eidsvig
og
Rory Mulligan s.m.

Hva er U.N.K.F.

I grove trekk er UNKFs struktur skissert på neste side, men det trengs noen utfyllende linjer.

Leire

UNKF avvikler hvert år en juleleir (28. des. — 2. jan.) for dem som har fylt 18 år, en påskeleir for 9. klassinger på Mariaholm, en dugnadsleir på Stella Maris ved Mandal, seks sommerleire, bl. a. en på Storfjord gård i Lofoten. Dessuten er vi med på en årlig felles nordisk leir (aldersgrense 18 år; i år på Færøyene) og nordisk lederstrending i Hamburg.

Leirsjefene plukkes ut av Landsstyret og disse er igjen hovedansvarlige for sammensetningen av ledergruppene.

Bladene «Katolsk Ungdom» og «IKTYS»

«Katolsk Ungdom» utgis seks ganger pr. år og sendes til alle katolikker mellom 15 og 25 år, også når de flytter hjemmefra, studerer i utlandet, gjør verneplikt osv. «IKTYS» sendes alle katolikker mellom 11 og 15 år. Redaktørene utnevnes av landsstyret.

Sekretariatet:

Her er Peggy Bruce, tidligere formann i Norges Katolske Kvinneforbund, ansatt som kontorfullmektig. Hun tar seg av påmeldinger til leire, adresseforandringer, korrespondanse med menighetene og staten. Dessuten får hun hjelp av en sivilarbeider. Hun steller imidlertid ikke med økonomien. Den tar Mirjam Knollmüller seg av. UNKFs prest har kontor like ved, slik at han er knyttet til sekretariatet når han ikke er på reisefot.

Kontaktpersonene

Disse har en funksjon som er under avklaring fremdeles, men som det fremgår av tegningen på neste side, er de meget viktige i organisasjonsapparatet.

Meningsfylt, spennende, lærerikt

Slik opplever jeg det å være prest for unge norske katolikker. Mange voksne spør meg: «Hvordan er det egentlig å være ungdomsprest, pater?»

Oftest synes jeg å ane en snev av forbauselse og forvirring, av og til av medlidenhet, i den stemme som spør. Skal jeg legge kortene på bordet og fortelle om mitt pastorale virke blant våre ungdommer, om mulighetene for fremgang, om vanskelighetene vi sliter med, sett fra en prests synsvinkel?

Å være prest, å forsøke å følge Kristus og være lydhør overfor den Hellige Ånd, og å hjelpe andre til å gjøre det samme, det blir alltid spennende. I vår tid blir det også spenningsfylt fordi den tiltagende avkristning har ført til sterkere motgang for alle troende, og fordi vi katolikker er fremdeles i ferd med å forandre vår oppfatning av prestens rolle og funksjon. Når man da får virke på heltid blant unge mennesker som hver for seg er i rask utvikling, blir arbeidet spesielt meningsfylt, spennende, lærerikt, — med stadig nye utfordringer.

Som én blant mange prester under biskopenes ledelse forsøker jeg å støtte opp om det som andre prester gjør og, etter beste evne og så langt det er mulig, å videreføre den samme pastorale tjeneste blant våre ungdommer.

Men hva slags tjeneste venter kirken av sine prester i dag? I de senere årene har vi prester ofte (for ofte?) fått høre om alt vi skal overlate til legfolk av det som tidligere var prestens ansvar. Men i det siste har vi begynt å få høre mer om de positive forventninger legfolk har til oss, — at vi skal ha tid til åndelige samtaler med den enkelte, stimulere menigheten til å modnes i bønn, fremme samhold og fellesskap innen menigheten, og mye mer som de regner med at vårt kall, vår utdanning, vår prestevielse setter oss i stand til. Selvfølgelig hører disse med blant de tradisjonelle oppgaver for en prest, det nye ligger i at legfolk ber oss om å prioritere disse, — og ber om det med ettertrykk. Det spennende for meg er at våre eldre ungdommer etterlyser en slik prioritering også i vårt ungdomsarbeid.

Og hva er ungdomsarbeid for noe? Personlig mener jeg å kunne skjelne

mellom tre forskjellige oppfatninger som har vært gjeldende tidligere, men som ikke holder stikk i dag. Jeg skal forsøke å beskrive disse ved hjelp av stikk-ordene «oppbevaring», «aktivisering» og «kanalisering»:

«OPPBEVARING»

Man ønsket å skape et sosialt sett trivelig miljø for unge katolikker slik at de kunne utfolde seg som ungdom i en kristen sammenheng, delvis beskyttet for de ikke-troendes påvirkning. Ut i fra denne tanken satset man på å ha det moro sammen, og man overlot det til katekesen og søndagsprekner å dekke behovet for fordyppelse i troen. Man prøvde «å ta vare på» unge trosfeller i de såkalte vanskelige årene mellom konfirmasjon og ekteskap.

«AKTIVISERING»

I mellomkrigsårene ble katolikker mer og mer klare over hvordan den enkelte tar del i det alminnelige presteskap i kraft av dåpens og fermingens sakrament. Tankeretningen fikk pavelig støtte av Pius XII, og legmannsarbeidet blomstret i de fleste land.

Men med etterpåklokskap kan vi i dag spørre oss selv, var dette egentlig legmannsarbeid, eller ble legfolk, spesielt ungdom som hadde mer fritid og mindre familieansvar enn de voksne, aktivisert som en forlengelse av prestestanden? Jeg mener at aktive legfolk ofte oppfattet sitt eget engasjement som å

vikariere for presten, avlaste ham. Ungdommer ble presentert med et «prestelig» forbilde og fikk overlatt svært ofte de mindre åndelige oppgaver som f. eks. et «oppbevarings» ungdomsarbeid.

«KANALISERING»

Den yngre generasjon har i alle århundrer ivret etter å få slippe til for å ordne opp i alt den ser for å være skjært eller feilkjørt. Slik iver og aggresjon virker naturlig, og i kirkelige kretser har man ofte ment at det viktigste må være å kanalisere denne energi i en positiv retning, helst med kristent fortegn.

Etter studentopprøret i 1968 ble denne tanken dominerende i mange katolske kretser. Ungdommen var i protest som aldri før, og man mente at kirken måtte ut og møte dem der hvor de, eller de fleste av dem, var. Drivkraften i opprøret var som kjent den kritiske strømning i filosofi som i populær form gikk ut på å inn ta en meget kritisk holdning overfor alt. Man så her en mulighet for å beskytte den enkelte mot maktthavernes manipulasjon.

Samtidig i Vatikankonsilets kjølvann seilte den katolske kirke i selvkritikkens tegn. Unge katolikker opplevde en forvirring og usikkerhet som var å ta og føle på. Vi prester forsøkte å se ungdommens samfunns- og kirkekritikk i lys av Evangeliet. Bergprekenen og idealbildene i begynnelsen av Apostlenes Gjerninger var standard kost i våre ungdomsmesser og på leirene. Vårt håp var at forandringene i kirken sammen med de unges egen modning i troen ville føre til en sunn forsoning, et varig forhold.

I forskjellige land til forskjellige tider har kirkens ungdomsarbeid vært dominert av ett av disse begrepene, samtidig som de andre to fortsatte å gjelde, men i mindre grad. Alle tre har etter min mening sin berettigelse, men også sine svake sider.

Oppbevaringstanken kan lett bli meget ukritisk overfor hva skal kalles for moro, være slapp i forhold til Kristi utfordrende budskap og til og med gi etter for en sekularisering innenfra av et miljø som i navn og hensikt skal være kristent. Kanaliseringstanken kan svært ofte stimulere aggresjon, fremmedgjørelse og splid og derved svikte det første og største bud om kjærlighet og forsoning. Aktiviseringstanken har utvilsomt den beste bibelske og teologiske begrunnelse, men kan lett føre til en avskalling av de mindre ivrige og fromme, slik at bare en engere krets føler at de fortsatt kan være med.

Når jeg tør hevde at disse begrepene ikke er tilstrekkelige nå, så betyr ikke det at jeg ikke har øye for den kjempeinnsats som er blitt gjort gjennom årene.

Heller det motsatte. Det eneste tenkelige for meg er at vi arbeider videre på basis av det som er blitt bygget opp og med en like realistisk vurdering av vår situasjon som tidligere ungdomsledere og prester gjorde i mellomkrigsårene, i femtiårene og siden konsilet. For å ta et konkret eksempel, tenk hvor mye av vårt katolske legmannsarbeid i dag som har sitt utspring i femti- og sekstiårenes sommerskoler.

Hva er det da som er så nytt ved vår situasjon at jeg som ungdomsprest etterlyser en annen målsetting for vårt ungdomsarbeid? Ja, det er egentlig noe så nytt at ikke alle ser ut til å ha lagt merke til det enda. Det hersker faktisk ro i vår kirke i dag, en dyp, harmonisk og tillitsfull ro. Jeg innbiller meg ikke at det bare er fryd og gammen overalt, men jeg registrerer at det som preger vårt fellesskap nå er roen og samholdet.

Det som gror larmer som kjent ikke, men for å kunne gro må det få ro på seg. Ro er en forutsetning for vekst, også for at den Guds Rikes vekst som Kristus forteller om i bilder (såkorn, vinranke, sennepsfrø) kan modnes og bære frukt. Ro gir oss anledning til å slå dypere røtter, vokse sterkere som et troende fellesskap. Den harmoniske periode vi nå er inne i er både en Guds gave og en utfordring. Vi har ikke råd til å sove bort denne roen.

Og veksten er den side av kirken som er mest betydningsfull for dem som psykisk og fysisk er i raskest vekst, nemlig ungdommen. En levende, utviklende kirke betyr mye for deres egen modning og knytter dem til en verdensomspennende utvikling som gjelder hele menneskeheten. Nettopp derfor ønsker jeg at vi opererer med et så enkelt stikkord som «kirke — ungdom» når vi diskuterer ungdomsarbeid.

Som stikkord er dette både altomfattende og selvinnlysende. Det jeg legger i «kirke — ungdom» er at de unge selv er kirke (subjekt) og ikke bare noen som kirken skal betjene, benytte, beskytte (objekt).

Det er mitt håp at våre ungdommer kan utfolde seg helt ut som mennesker og som kristne — og at det skal lykkes dem å bygge opp kirken seg i mellom, bygge opp hele det vevestykke av positive forhold mellom jevnaldrende, mellom grupper, mellom generasjoner, som Kristus siktet til i Johannes kap. 17, v. 21, 22, hvor han ber til Faderen: «Jeg ber ikke for dem (disiplene) alene, men også for dem som ved deres ord kommer til å tro på meg. La alle bli ett, slik som du, Far, er i meg og jeg i deg, — la også dem være ett i oss, så verden kan tro at det er du som har sendt meg.»

Hvis våre ungdommer velger å bygge kirke slik Kristus skildrer den i Johannes 17, kommer de til å måtte utfolde alle de evner og ressurser de sitter inne med. De kommer til å vokse med oppgaven, og i kraft av det guddommelige liv likne mer og mer på sin Skaper og sin Frelser. De kommer til å overraske seg selv og andre med den kreativitet og evne til å forsone som de får utvikle.

Vi har jo alle våre svakheter, feil og skavanker, men disse er det Kristi hensikt å helbrede etterhvert med vårt samvirke, gjennom et liv i sitt eget «legame» — kirken. Gjennom et slikt liv i Kristus kan våre ungdommer bygge opp det ekte samhold som vil gi kirkens forkynnelse og katekese en ekthetens klang, en troverdighet hos jevnaldrende og yngre. Et for idealistisk mål? Nei og atter nei. Noe mindre vil ikke være Kristus, kirken, eller våre ungdommer verdig!

«Så verden kan tro», sa Kristus. Mente han at et slikt samhold var en forutsetning for forkynnelse og katekese? Tenkte han kanskje at også vi som vakler i troen kunne få støtte av et slikt samholdets vidnesbyrd? Spesielt når vi er unge og forvirret og på leting etter verdier og identitet og en mening med livet? Vi vet av de unges positive reaksjoner at vår katekese aldri lykkes bedre enn når den formidles innenfor et trivelig fellesskap. Påskeleirene har vært typiske eksempler på dette. I et trivelig miljø hvor alle blir kjent med hverandre og har tid for hverandre kan vår respekt for den enkelte komme til uttrykk, slik at han eller hun kan oppleve både trygghet og personlig frihet mens de tar stilling til den krevende utfordring som Kristi budskap er.

Ved siden av disse tre kortene jeg nå har lagt på bordet (om mitt syn på prestens rolle, ungdomsarbeidets mål og kirkens egentlige vesen), vil jeg gjerne legge tre til. Disse er av praktisk art, en slags konkretisering av de andre.

At den presten som Biskop Gran stiller til disposisjon for Unge Norske Katolikkers Forbund kan bevege seg fritt, i samtlige kretser og på alle plan, er en ubetinget fordel. Han kan fungere som prest for alle ungdommer og kan trekkes inn overalt hvor ungdommen selv mener at han kan være behjelpelig. Grensene for hans virksomhet ligger bare i hans egen personlighet, som naturlig er.

Fort. neste side sp. 2

BØNN FOR VÅRT UNGDOMSARBEID

(jfr. Johannes 15, v. 1-15)

Herre, du som er det sanne vintre, du har lovet å gjøre oss, grenene, i stand til å bære frukt. Du venter faktisk at vi skal gjøre undre i kraft av den Hellige Ånd, som du har gitt oss.

At alle unge katolikker i vårt land modnes i tro, håp og kjærlighet. La hver eneste av oss bli kjent med deg og forstå hvor mye du elsker oss. Hjelp oss å komme oftere sammen i ditt navn, i ditt nærvær, Herre. Da blir det lettere for oss å slå følge med deg på vår vandring gjennom livet. Hjelp oss å bygge opp vårt fellesskap, slik at din glede kan spre seg blant oss, og vår glede være full og hel. Først da kan vi hjelpe til med å gjøre vår verden menneskevennlig. Amen.

Maria, Jesu mor, som tenåring svarte du «ja» på Guds kall og ga oss et eksempel vi gjerne vil følge. Be din sønn om å gi oss mot og oppfinnsomhet i vårt engasjement i kirken og i verden.

Hellig O'av, be Gud om at vi unge katolikker av i dag kan bidra til en fornyelse av det kristne liv i vårt land.

EN BØNNEBOK I UNGDOMMENS SMAK

En antologi av bønne- og meditasjonstekster med ungdommelig preg sendes snart i trykk og skal etter planen utgis av St. Olav Forlag før jul. Tekstutvalg har en gruppe ungdomsledere med den tidligere ungdomsprest Rudi Kessels i spissen arbeidet med de siste fire år.

Gro Eriksson er bokens designer og kunstneren Liv Benedicte Nielsen (bildet) har laget tredve vignetter.

Bønneboken blir på ca 192 sider og man har valgt en slitesterk form for innbindingen.

EN TEOLOG TAKKER FOR SEG

I løpet av det siste året har ungdomslederne hatt stor glede av den videregående katekese som dr. theol. Klaus Schmidt har hatt ansvaret for.

Han var ansatt i Oslo katolske bispedømme og arbeidet både for UNKF, Det Kateketiske Senter og Studierådet. For UNKF tok han seg av det teologiske bakgrunnsmateriale for og innholdet av årets fellesemne for leirene: «HAP». Før han reiste til Mainz og en ny stilling i et religiøst forlag skrev han for å takke for seg og fortelle litt om emner og inntrykk fra sitt eget engasjement i vårt ungdomsmiljø:

Kontaktmøtet på Rødkeiva i mai hadde «Kirken» som tema, og formålet var å formidle et katolsk kirkebilde, det vil si å understreke sammenhengen mellom det guddommelige og menneskelige aspekt. Hovedbegrepet var Kirken som Guds folk. For å forklare Kirkens misjon brukte jeg de tre gamle nøkkelord: Vitnesbyrd (martyria), liturgi og diakoni. Hele tiden brukte vi Apostlenes Gjerninger som referanseramme.

Jeg synes det er godt og riktig — når vi snakker om kirke - menighet — at kateketisk arbeide og ungdomsarbeidet går hånd i hånd. Når det gjelder ungdomsarbeidet har jeg opplevet et behov for teologisk arbeide, til og med for ordentlig skoloring!

De unge står i en situasjon hvor de hele tiden må redegjøre for sin katolske tro — overfor seg selv og andre. Og da må de bruke teologi, ikke spekulasjon om alt mulig, men grunnleggende ting om troens innhold og Kirkens liv. En del ungdommer har vanskeligheter nettopp med dette, troen og Kirkens liv, og vil gjerne få så god informasjon som mulig for å kunne danne sin egen mening.

Ofta er det gjennom aviser som Aftenposten og Dagbladet at de leser hva Den katolske kirke står for; de vil vite det direkte og autentisk.

(Forts. side 21)

Fots. fra forr. side sp. 2

En forutsetning for denne friheten er at presten ikke er et ledd i strukturen, ikke er den som tar de endelige avgjørelser, ikke er med i forvaltning av ressursene. Selvfølgelig må presten kunne komme med forslag og kommunisere godt med alle som sitter i Landsstyret, de som bestemmer og forvalter.

Det forbauser kanskje mange at jeg ser bedre muligheter for forkynnelsen og annet pastoralt arbeid som forslagsberettiget med åpne kommunikasjonskanaler, enn jeg mener ville være mulig i en administrativ stilling. Men slik opplever jeg det! På den måten kan jeg til enhver tid være forholdsvis nøytral og stille med forholdene heller enn å stille med saker. Målet er tross alt å bygge opp det nettverk av positive personlige forhold som kirken egentlig er. Dette må være et langt rikere mangfold enn én begrenset person noen gang kan drømme om å sette ut i livet, et fellesskap som strekker seg langt utover én prests virkefelt og som lever lenge etter hans tid.

Hva er så de spesielle oppgaver i ungdomsarbeid som en prest skal ta seg av? Ved siden av å være på bølgelengde med de unge i forkynnelsen, må vi prioritere en tilpasset liturgi, — en liturgi som de unge medvirker til ved å velge tema og tekst, sanger og forbønner. Liturgien viser seg nemlig å være den mest effektive form for katekese fordi den fører til en direkte opplevelse av det religiøse, ikke bare informasjon om det. Det er derfor at Vatikanet anbefaler så sterkt at liturgien tilpasses de unge og at pave Johannes Paul II feirer ungdomsmesser på sine reiser.

Videre ser jeg det som uhyre viktig at ungdommer i slutten av tenårene får lett adgang til støtte mens de skifter ut de gudsbildene som etterhvert blir for barnslige og utilstrekkelige, at de får hjelp til å danne nye mer nyanserte kritiske gudsbegrep. Uten bistand fra eldre troende kan mange oppleve denne fasen, som er både naturlig og ønskelig, som slutten på troen. Fordi de går

ut fra at kirken vil at de skal holde seg til «barnetroen», tar de avstand også fra kirken. Etter min mening er denne misforståelse hovedårsaken til at så veldig mange unge katolikker i vårt land forlater kirken.

På den positive siden har leirprestene de siste årene registrert noe svært oppmuntrende, en ny religiøs modenhet og interesse. Den samme utvikling har også gjort seg gjeldende i ledertrening og under leirforberedelse. Stilt overfor noe så spennende må vi prester arbeide mer og mer sammen. Ungdomspresten er vel bare én blant flere prester som interesserer seg sterkt for ungdommens sak. Etersom vi prester fungerer bedre som pastoralt team, kommer vi til å kunne yde våre ungdommer en stadig bedre tjeneste på alle plan. Kanskje kan vi også hjelpe resten av vårt kirkelige fellesskap til å oppnå mer innsikt og forståelse for det positive i ungdommens engasjement.

Hvis man kan være enig i å bruke mitt stikkord «kirke — ungdom» og betrakte ungdomsarbeid som kirke i ungdomsårene, må man etterlyse en annen slags ledelse enn f.eks. hos speiderne eller andre ungdomsorganisasjoner, hvor medlemmer melder seg inn av interesse for programmet. I UNKF må forholdet til og mellom medlemmene prioriteres, saker må ta annen plass. Jeg vet ikke om mange, voksne eller unge, er klar over hvor stor en utfordring dette innebærer for våre ungdomsledere. UNKF avviker leire, utgir tidsskrifter, m.m. som en tjeneste for alle unge katolikker. Forbundet har foreldrenes, menighetsrådenes, biskopenes og prestenes tillit, bevilger store beløp og får adgang til adresselister fordi det er kirkens egen ungdomsorganisasjon. Konsekvensen av denne tilliten og samhörigheten må være, hvis jeg forstår situasjonen riktig, det at UNKF ser det som makt-påliggende å holde seg nøytral i alle spørsmål hvor katolske ungdommer kan ha forskjellige oppfatninger. Ledelsen, spesielt Landsstyret og redaksjonen for tidsskriftene, må aldri la seg kapre av en eller annen gruppe som går inn for én bestemt sak og

som kan være fristet til å forsøke å ta alle andre unge katolikker til inntekt for sine egne meninger. Bare ved å prioritere sin egen nøytralitet kan ledelsen sikre at det blir høyt under taket og at alle unge katolikker i landet kan føle seg hjemme i vårt ungdomsmiljø.

Men hva så med unge idealistiske trosfellers iver for å gå i brodden for ulike saker? Jeg mener og tror at hvis det bare blir høyt nok under taket, blir det også plass til dem. Når jeg ønsker et helt tydelig skille mellom slike initiativer og den sentrale ledelse som har som oppgave å samle alle og holde fellesskapet åpent for alle, så er det for å sikre begge former for ledelse den friheten de trenger.

Et liknende skille gjelder allerede mellom redaksjon og artikkelforfattere i våre tidsskrifter. Det jeg gjerne vil gjøre eldre lesere oppmerksomme på, er at en slik nøytralitet forutsetter en spesiell modenhet både menneskelig og religiøs hos dem som sitter i Landsstyret, i redaksjonen for våre blad, i ledelsen for leirene eller i styret for et lokallag. Derfor den store satsing på ledertrening siden ungdomsseminaret i fjor.

Ungdomsarbeidet har klart å skaffe våre kateketer en nyttig feedback, en tilbakemelding om hvordan katekesen blir opplevd, fordøyt, anvendt av mottakerne og hvilke behov ungdommen har. Det Kateketiske Senter kom nylig med en appell til eldre ungdommer om å ta seg tid til en kritisk vurdering av de folderne som brukes i forberedelsen til fermingens sakrament, slik at disse kan forbedres før de trykkes i nytt opplag. At religionslærere regner med å ha noe å lære av ungdom viser at man her opererer med en ny forståelse av ordet kirke.

De som har fulgt med i ungdomsarbeidet de siste årene vil ha lagt merke til den tiltagende interesse for hva kirken egentlig er. Det var i samarbeid med eldre ungdommer at dr. teol. Klaus Schmidt engasjerte seg hovedsakelig i spørsmål om kirkens vesen i sitt arbeid med UNKF i det året som er gått. At Det Kateketiske Sen-

ter og våre prester er svært opptatte av samme emnekrets med to seminarer ved prof. Paul Zulehner nå i begynnelsen av september, understreker i hvilken grad ungdomsarbeidet er i takt med kirkens liv forøvrig.

Ettersom ungdomsarbeid blir mer og mer integrert i kirkens liv må dette få følger ikke bare for ungdommen, men også for hele menigheten. Tillatelse til det ene og det andre, bevilgninger til ulike prosjekter, ja, begge er nødvendige. Allikevel må det noe mer til. Tenk på det skrekens eksempel som nevnes så ofte i diskusjoner om barneoppdragelse: Foreldre vil skaffe seg en rolig kveld hjemme og gir barna penger til kino og godteri! Sier ikke de fleste «Uff-da! Det barna har behov for er kommunikasjon med foreldre, dialog, forståelse, at de voksne snakker med dem, hører på dem!»

Vi ønsker alle at våre ungdommer skal føle seg hjemme i kirken. Da er det nærliggende å tro at de har omtrent de samme behov innenfor kirkens fellesskap som barn har i en familie. Det skorter ikke på begrunnelse i vår tro for at vi voksne skal føre en åpen dialog med de unge. De blir meddelt Fermingens Sakrament og blir gjort oppmerksomme på den Hellige Ånds nærvær og veiledning, han som skal lede dem «mot den hele sannhet». Vil ikke vi voksne ha noe å lære ved å høre på hva de oppfatter av den Hellige Ånds veiledning? Hvis vi bagatelliserer de unges idéer, innsikter og drømmer kan vi komme i skade for også å bagatellisere fermingens sakrament og den Hellige Ånd!

Hele den organisme som kirken er, hele Kristi Legeme, må være innstilt på å danne nye celler ved dåp-katekese-forkynnelse-ferming, og integrere disse nye cellene i Legemets rytme og liv, menighetsliv, deriblant også det som betegnes som ungdomsarbeid.

Man må vokte seg for å skape avstand, selv ikke med tillatelse til alt mulig og bevilgninger uten betingelse. Hvis de unge blir satt i en bås for seg selv, vil alle rop av usikkerhet og tvil forsterkes av gjenklangen hos

(Forts. side 21)

DET AVTROPPEDE LANDSSTYRE TAKKER FOR SEG

UNKF går i år over fra å avholde sitt landsmøte i januar til å avholde det om høsten. Således ble 1980s landsstyre valgt for 18 måneder. Ganske kort vil vi her presentere dem som har stått for de radikale forandringer og nye initiativer som har funnet sted i perioden. Ungdomsseminaret på Bjugn ble som kjent avsluttet med et ekstraordinært landsmøte som bekreftet seminarets vedtak.

Erik Augustad, 21 år, som nå flytter til Trondheim, hvor han skal studere, har vært styrets formann. Han har også vært ansvarlig for styrets kontakt med gruppene i Nord-Norge og har besøkt Narvik, Tromsø, Harstad og Bodø i februar i år.

Thomas Jarning, 20 år fra Haslum, har vært landsstyrets kontaktmann for bladet «Katolsk Ungdom» og har vært ansvarlig for kommunikasjonen med Kristiansand, Stavanger og Haugesund og i den funksjon har han besøkt ungdomslederne i Stavanger.

Tone Nilsen, 22 år fra Arendal, er nylig ferdigutdannet bibliotekar og har vært en viktig støttespiller for nye grupper på Hønefoss, Lillestrøm og i Østfold. Hun er nå overtalt av avtroppende kolleger til å stille til gjenvalg på landsmøtet 28.—30. august.

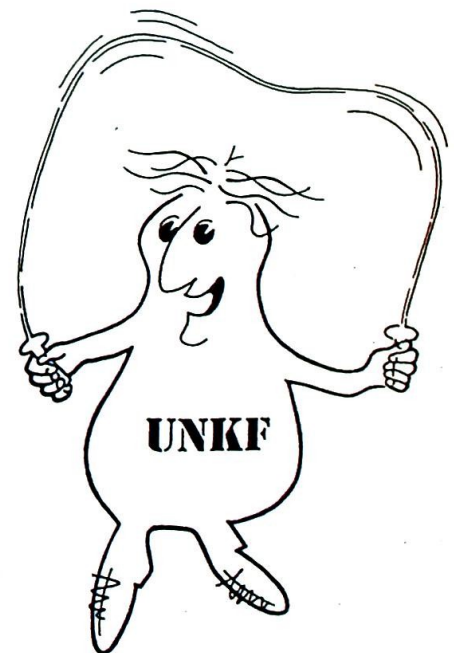
Ida Talos, 20 år fra Fredrikstad, arbeidet som praktikant ved St. Sunniva barnehage ifjor. Hun har hatt ansvaret for økonomien og for Ny Giv-aksjonen sammen med Peer Stiansen. Hun er også ungdommens representant i Legemansrådet, noe hun vil fortsette med i kommende periode.

Varamennene:

Ida Smith Barra, 26 år, tidligere ungdomsleder på Stabekk, er utdannet som kateket i Paderborn i Vest-Tyskland og har virket som kateket på fjorårets påskeleir og i ungdomskatekesen.

Elisabeth Siebke, 21 år fra Oslo, var i mange år aktiv i OKULM-gruppen som arbeider med liturgisk musikk for ungdom og besøker en rekke menigheter hvert år.

Hans Wade, 20 år fra Bergen, er elev ved Oslo Lærerskole og ungdomsassistent på Stabekk. Han stiller til gjenvalg.

Barnetroen er ikke noe man legger av...

Biskop Gerhard Schwenzer i samtale med Claes Tande

— *Er ungdommen den viktigste gruppen for kirkens pastorale arbeid?*

Ungdommens særlige behov for omsorg

Det kristne budskap gjelder alle mennesker. Alle grupperinger innen — og utenfor — kirken er viktige. Ingen mennesker eller grupper må få komme i annen rekke.

Hvis ungdommen likevel står i en særlig situasjon, er det fordi de befinner seg i en periode av livet hvor mange av de viktigste avgjørelser for fremtiden fattes, for bare å nevne yrkes- og partnervalget.

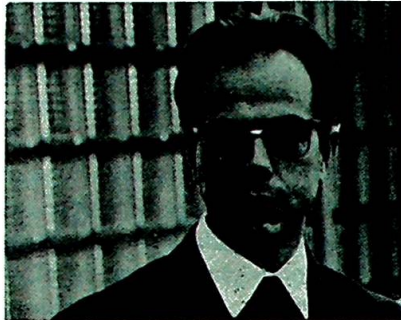
Også når det gjelder troen, trenges det i denne livssituasjonen en ny bekræftelse. Barnetroen er ikke noe man legger av med barndommen slik at det oppstår et tomrom. Troen må modnes til en overbevisning som bærer og holder ut hele livet.

De unge får i dag mange ideologiske «tilbud», og det kristne budskap synes ofte å stå nokså svakt i konkurransen blant mange. Men selv om troen ikke alltid ansees konkurranse-dyktig, er den av avgjørende betydning; den har — som vi er overbevist om — med livets mening å gjøre. Når jeg tror på Jesus Kristus, forandrer det mitt liv og gir det et meningsfylt mål.

— *Er det ungdommen som skal tilpasse seg etter de voksne i menighetene, eller omvendt de eldre som skal innrette seg etter de unge for å få en harmonisk menighet?*

Menigheten er unge og voksne sammen

Tilpasningsprosessen må vel gå begge veier. Slik som det er i en god familie hvor foreldre og barn danner et naturlig fellesskap og hvor man snakker åpent om problemene der de måt-

te oppstå, og hvor man i fellesskap søker etter løsninger.

Slik burde de også være i kirken. De unge har mye å lære av den eldre generasjon. Men på den annen side trenger de voksne i menigheten alltid de nye impulser fra de unge og de unges pågangsmot. Det som vanligvis betegnes som en generasjonskløft, er noe som egentlig ikke burde finnes i en kristen menighet.

— *Er De tilfreds med resultatene fra Ungdomsseminaret i Bjugn i fjor?*

En ny start for ungdomsarbeidet

Ja, det er skjedd en god del. Mange tiltak er såpass ferske at man knapt kan regne med håndgripelige resultater. Andre binder akkurat nå mange krefter — tenk f. eks. på «Ny Giv». For andre initiativer ligger det i sakens natur at det vil ta år før noe utfall kan ventes. Fremtiden må vise om f. eks. en katolsk folkehøyskole kan settes ut i livet; men som alle vet, arbeides det med saken.

Men én ting kan man allerede konstatere: ungdomsarbeidet både ved forberedelsen og gjennomføringen av seminaret fikk ny fart og inspirasjon.

Vi vet av erfaring at ungdomsarbeidet kan gå i bølger: noen ganger uten den minste skurring, andre ganger med problemer og misnøye. Men da er det viktig ikke å fortvile, og ikke foreta dårlig gjennomtenkte kursendringer.

(Forts. side 20)

UNKFs økonomi runde tall

Revidert regnskap sendes menighetene hvert år. I denne spalten vil vi gjerne gi leserne en generell oversikt over inntekter og utgifter. Vi bruker året 1980 som eksempel, tar med de viktigste postene og tilføyer noen bemerkninger.

HVOR FIKK VI PENGES FRA ?

Oslo Katolske Bispedømme dekket lønn til en kontorfullmektig i 3/4 stilling og til en prest på heltid.

O. K. B. bidro også til leirene kr. 24.000

Statens Ungdoms og Idrettskontor
bevillet grunnstønad (til leire, blad, kontor kr. 114.000 og ledertreningsstønad kr. 23.000

Renter fra fond og gaver fra utlandet mm. kr. 18.900

Fra ungdommen:
medlemskontingent a kr. 2 kr. 7.000
abonnem. «Katolsk Ungd.» kr. 6.6600
leirkontingenter kr. 85.000

HVA BRUKTE VI PENGENE TIL ?

Administrasjon, utstyr, forsikring kr. 16.300

Årsmøte og to kontaktmøter (a kr. 9.000

Sivilarbeider som kontorhjelper kr. 12.700

Ungdomsprestens reiser, bensin kr. 10.300

«Katolsk Ungdom» produksjon porto b) kr. 29.900

Reisende musikkorps (OKULM) kr. 13.600

Ledertrening og leirforberedelse kr. 45.800

Støtte til lokallagene a kr. 5 pr pers. c) kr. 17.500

Leirene (220 deltakere) d) kr. 126.000

Bemerkninger:

a) Hver menighet kunne sende to representanter til årsmøtet og en kontaktperson til kontaktmøtene.

b) Det ble utgitt åtte numre istedenfor seks i 1980 p.g.a. ungdomsseminaret.

c) Den gamle ordning med kollektivmedlemskap pr menighet tilfredsstiller ikke STUIs krav. Derfor må aksjonen NY GIV satse på individuell innmelding og kontingentbetaling.

d) Leirinntektene ble redusert ved kr. 4.460 i søskenmoderasjon og subsidiet pr deltaker kom på ca kr. 140.

Ungdommens Reisefond: Alle unge katolikker får reiseutgifter i forbindelse med UNKF's arrangementer over kr. 75 dekket av renter fra et reisefond som er blitt til ved hjelp av gaver fra venner her hjemme og i utlandet. Disse beløp er ikke tatt med i de ovenstående «runde» tall.

ADVENTAKSJONEN hvert år er et ungdomsinitiativ til hjelp for de vanskeligstilte i andre deler av verden. Oftest er formålet et prosjekt som ble anbefalt av Caritas Norge, som også har formidlet pengene. I alt har unge norske katolikker samlet inn noe i overkant av kr. 120.000 i løpet av de siste seks årene til bl. a. Bangladesh, Vest Sahara og Moder Teresa.

NY GIV '81

— Arbeidet med å lede Ny Giv-aksjonen er mitt første virkelige engasjement i katolsk ungdomsarbeide. En av grunnene til at jeg ble bedt om å påta meg dette arbeidet var nettopp at jeg hadde erfaring fra annet organisasjonsarbeide og kunne se på UNKF med friske øyne.

Det er Peer Stiansen fra Arendal som sier dette i en samtale med «St. Olav». Sammen med Ida Talos fra Fredrikstad har han siden i januar i år vært med i Ny Giv-ledelsen. Til daglig studerer han sosialøkonomi og har tidligere hatt flere verv i politisk ungdomsarbeide i Norges Gymnasiastsamband.

Personlig engasjement

— Hvordan bedømte du din oppgave i Ny Giv på forhånd?

— Jeg var helt klar over at den ville bli arbeidskrevende og at det måtte et sterkt personlig engasjement til for å oppnå et godt resultat. For å være helt ærlig så jeg ikke målet å oppnå 1500 medlemmer som enkelt. Men det dreier seg ikke bare om å få et visst antall medlemmer, men om å bygge opp en organisasjon med utgangspunkt i det som er skjedd i løpet av de siste år, kanskje særlig Ungdomsseminaret på Bjugn i fjor sommer. For meg er det svært viktig at vi anstrenger oss for å ha nye grupper, for eksempel innvandrerne, og samtidig bringer norske katolikker ut av passivitet. Det kan vi bare klare hvis vi arbeider utradisjonelt.

— Hva var ditt inntrykk av organisasjonen da du begynte med denne aksjonen?

— Det skjedde egentlig mer i UNKF enn jeg hadde trodd, men aktiviteten var langt fra så samordnet som jeg ville ha ønsket. Menighetene imellom kunne kommunikasjonen ha vært adskillig bedre. Allerede i løpet av den korte tiden jeg har vært med har kon-

taknettet bedret seg. I det store og hele finner jeg det imidlertid vanskelig å sammenligne UNKF med andre organisasjoner jeg kjenner.

— Hvordan er Ny Giv-aksjonen lagt opp?

Organisert Ny Giv

— Rent organisasjonsmessig er det tre faser. Den første kalte vi en informasjonsfase, den gikk frem til april. Så fulgte en vervefase, som vi fremdeles befinner oss i. Vi arbeider

UNKF's NY GIV 81

nå særlig med å få medlemmer og etablere lokallag. Statens Ungdoms- og Idrettskontor (STUI) har stilt bestemte krav til støtteberettigede organisasjoner, som vi prøver å tilfredsstille. Den siste fase kaller vi «krampe», den begynner ut på høstparten. Nøkkelordene blir påminnelse og purring.

— Hvilke krav har STUI stilt?

— Vi må først og fremst danne 25 eller flere lag fordelt på minst ti fylker. Hvert lag må ha mer enn tolv medlemmer og de må drive en regelmessig virksomhet, ha et valgt styre og formelle årsmøter. Tilsammen må UNKF få minst 1500 medlemmer som melder seg inn individuelt og betaler kontingenten. Vi vil oppnå støtte for alle medlemmer fra 5 til 25 år, mens vi kan ha medlemmer opp til 35.

Hvis vi innfrir kravene kan vi også søke om medlemskap i Landsrådet for Norske Ungdomsorganisasjoner (LNU) som blant annet er høringsinstans for Kirke- og Undervisningsdepartementet. Jeg synes det er viktig at vi klarer dette, ikke minst for at vi skal få vår del av våre foreldres og de eldre ungdommers skattepenger og ikke indirekte subsidiere alle andre ungdomsorganisasjoner.

Tips

— Hva skal man gjøre der hvor det er for få katolikker til å danne et eget lag?

— Da vil jeg anbefale at man melder seg inn i det nærmeste og for eksempel danner en liten gruppe, hvis det er mulig.

— Vil intensivundervisningen bli trukket inn i Ny Giv?

— Ja. En rekke steder tilfredsstiller intensivundervisningen faktisk STUIs krav, hvis medlemmene melder seg inn i UNKF og avholder årsmøte og velger styre. Man har allerede en regelmessig aktivitet. Aktivitet utenom undervisning vil jeg anse som en naturlig og positiv utvidelse av arbeidet. Her er det nok ennå en stor ressurs for Ny Giv og den vil ikke bli glemt.

(Forts. side 20)

Et år etter Bjugn

Av

Gunnar Markussen

I uken 2. til 9. august 1980 arrangerte Unge Norske Katolikkers Forbund (UNKF) et ungdomsseminar på Bjugn i Sør-Trøndelag. Dette seminaret hadde vært under forberedelse de 14 forutgående månedene og samlet rundt 75 deltagere — unge og «gamle» — med biskop Gerhard Schwenzer ss.cc. i spissen. Deltagerne hadde fått tilsendt et materiale på ialt 135 sider, deriblant en intervju-undersøkelse blant unge katolikker mellom 14 og 24 år, som var utarbeidet på forhånd. Deltagerne fikk en uke til å sette seg inn i 80-åras problemer på ungdomssiden, og noen løsninger ble det også.

Hvorfor ungdomsseminar?

Ifølge intervju-undersøkelsen kommer en fjerdedel av ungdommen i kirken en til to ganger i året. Videre viste undersøkelsen at etter fylte 20 år er det tilsvarende forhold 40 prosent. De unges kirkelige tilknytning er svært avhengig av foreldrene og deres holdning. Sekulariseringen har også gjort sitt inntog for fullt hos oss. 80-åra setter Kirken overfor nye utfordringer og nye løsninger kreves for at Kirken ikke skal ende som en kirke av dåpsattester eller slutte å eksistere.

Mange unge er ikke fornøyd med den Kirke de er og representerer. Ungdomsseminaret var følgelig et uttrykk for kirkekritikk — om ikke annet kirkelig selvkritikk. «Ingen aldri så radikal kritikk 'utenfra' kan erstatte eller overby kritikken 'innenfra'» — for å bruke et sitat fra Hans Küng.

At mange unge trekker seg fra Kirken er kanskje den eneste naturlige reaksjon. De står overfor en «bøyg» som hele tiden oppfordrer til «å gå utenom». Dagens sekulariserte samfunn kan ofte virke som den store bøynen, som de ikke klarer å skjære igjennom. Og det er vår oppgave (som kvinnene i Peer Gynt) å tre støttende til som Kirke. «Ungdommen trenger Kirken, men Kirken trenger også de unge» er en passende omskrivning av pater Raulins sam-

menfatning av Det annet Vatikan-konkils dekret: «Kirken i verden av i dag».

Forventninger

Seminaret var på mange måter Kirken i miniatyr. De som var samlet på Bjugn denne uken var et konsentrat av den norske katolisismen. Alle aktiviteter, alle grupperinger, alle ledd var representert. Vår Kirke er et meget pluralistisk kirkesamfunn — her er nær sagt alle raser og kulturer representert. På seminaret var en indisk ugandeser, en «fortrøndret» polakk — ja, de heilnorske var i klart mindretall. Med utgangspunkt i en slik gruppe er det vanskelig å sammenfatte i noen korte ord hvilke forventninger som gjorde seg gjeldende, men generelt kan man vel si at de fleste så fram til en dialog omkring ungdomsarbeidet i vår Kirke — en dialog som kunne rydde marken for ny vekst.

Hva skjedde?

Ja, hva skjedde egentlig? Det er vel kanskje lettere å skrive om hva som ikke skjedde. Jeg tror ikke noen fikk 100 prosent oversikt over hva som foregikk i gruppene, over all den informasjon og alle de problemstillinger som gikk fra gruppe til gruppe.

Det foreligger materiale for utal-

lige grupper og diskusjoner fra gruppearbeidene. Seminardeltagerne var utrolig kreative. Bare sluttrapporten er på 115 maskinskrevne sider, og det var det minste seminarledelsen fant å kunne ta med. For å være ubeskjeden (var selv formann i planleggingskomitéen for seminaret) er seminaret det beste kirkelige seminar jeg har deltatt på — legmannsråd og presterråd får ha meg unnskyldt. Det er nok også det seminar som kommer til å sette flest spor etter seg.

Grunnen til denne suksess var til dels forarbeid, dels den heterogene sammensetningen av deltagere og dels den åndelige ramme. Hver dag ble innledet med hva vi kalte «Impuls», noe vi kanskje kunne kalle teologiske betraktninger. Disse var: «Seminaret: Kirken i miniatyr» ved pater Rory Mulligan s.m.; «Frigjøringssteologi» ved Knut Ruyter o.f.m.; «Bønnens plass» ved pastor Rudi Kessels; «Menighetsteologi» ved sr. Marit Brinkmann; «Sendt ut i verden» ved Berit Müller; «Kulturelle utfordringer» ved Claes Tande. Videre var det hver dag morgen- og aftenandakt, samt messe forberedt av deltagere.

Man kan trygt si at orienteringsforedragene bidro til å klargjøre en del problemstillinger. Disse var: «Hvorfor ungdomsseminar?» ved undertegnede; «Ungdommens situasjon i verden idag» ved Mariette Thill (formann i det nå oppløste World Federation of Catholic Youth); «Refleksjoner fra WFCY-seminar på Malta» ved Ole Jacob Greve; «Ett-årings-tjenesten» i Den norske kirke ved pastor Tore Byfuglien (Norges Kristelige Ungdomsforbund).

Det som kanskje bidro mest til suksessen, var nok at deltagerne var samlet i en hel uke og kunne bli skikkelig kjent med hverandre. Alle var likestilt enten de var biskop eller nykonfirmert. Ja, her vil jeg understreke biskop Schwenzers positive innstilling til å løse opp eventuelle autoritetsbindinger.

Men det ble da tid til både sosiale og kulturelle aktiviteter. Vi hadde en danseaften, utflukt til og omvisning

på Austråt, (kirke-) konsert ved Anders Fongen og Mats Tande (Trondheims unge domorganist), kroaften samt en del hyggekvelder hvor praten gikk om løst og fast. Noe som virkelig fenget var Claes Tandens «Monopolspill» om en geistlig karriere.

Hva så?

Hadde jeg kunnet lese i stjernene eller vært i besittelse av krystallkule, kunne jeg ha forutsagt hva som blir resultatet av ungdomsseminaret. Når dette nummer av «St. Olav» går i trykken er det et år siden seminaret ble avholdt og enkelte forslag er blitt gjennomført. Av disse kan jeg fort nevne: Nye leirformer, ledertrening, samt at landets biskoper har oppnevnt en komité for å greie ut om mulighetene for en norsk katolsk folkehøyskole. I denne komitéen sitter rektor ved St. Paul skole i Bergen, Gjermund Høgh, lektor i pedagogikk ved Norges Kommunal- og Sosialhøyskole, Maria Giæver og ungdomsprest, pater Rory Mulligan s.m. Disse kan supplere komitéen etter behov, dog slik at den til enhver tid har et ulikt antall medlemmer.

Folkehøyskole er en gammel tanke, og nå står den enten for gjennomføring eller for endelig å bli lagt på hyllen. En eventuell gjennomføring har aldri vært nærmere enn i dag. Komitéen skal undersøke behovet for en folkehøyskole, de økonomiske forhold samt det faglige innhold. En eventuell oppstart kommer tidligst høsten 1983 og senest høsten 1985.

Videre tok UNKF initiativ på oppfordring fra seminaret til at en måtte se nærmere på forholdet mellom Kirken og massemedia. Legmannsrådet har videre fulgt opp saken.

Jeg nevnte tidligere at Ungdomsseminaret ville sette betydelige spor etter seg. En av grunnene for denne påstanden er at ungdomsforbundet har en daglig ledelse i ungdomspresten samt kontorfullmektig og fra høsten av en ungdomssekretær på deltid. Dette teamet kan lettere koordinere og iverksette tiltak som er blitt fore-

Gunnar Markussen

slått av seminaret. Videre er UNKFs frie stilling innen Kirken og dets demokratiske oppbygging faktorer som gjør at ungdomsarbeidet lettere kan tilpasse seg nye forhold.

I inneværende år gjennomfører UNKF en Ny Giv-aksjon som følge av endrede regler for statlig støtte. Da denne støtten er helt essensiell for UNKFs økonomi, er det viktig at forbundet i fremtiden oppfyller disse reglene.

Men viktigst er allikevel det kristne engasjement de unge viser. Som Kirke er det formålsløst om de menneskelige og økonomiske ressurser benyttes på aktiviteter som ikke fremmer det religiøse liv hos de unge. Og da en har begynt med temaår — i år er det håp som er tema — vil jeg til slutt foreslå neste års tema: Frigjøring — ikke frigjøring fra, men frigjøring til kristent engasjement.

T - SKJORTER

påtrykt vårt eget UNKF-merke!
Farver: Blått trykk på hvit bunn
eller sort trykk på rød bunn.

Størrelser: 1 - 7 (fra 8 år til
voksen størrelse).

Kr. 35 + porto fra

UNKF, Akersvn. 5, Oslo 1.

Å være på leir... Det

Påskeleiren er et av de viktigste årlige arrangementer i UNKFs regi, mange av dem som har deltatt vil beskrive det som en av deres livs opplevelser. «St. Olav» har derfor samlet tre som alle har vært med på påskeleir til en samtale hvor de også kommer inn på et miljølederskapskurs som ble avholdt tidligere i år. De tre er Hallvard Müller, Peder Wroldsén og Viil Gombos. Hun var med som leder på årets leir og har tidligere vært deltager.

«St. Olav»: Hvem er påskeleiren for og hvilke forventninger stiller deltagerne med?

Viil: Leiren er for 9. klassinger i alle menigheter i landet. Mitt inntrykk er at folk deltar fordi de har hørt av noen som har vært med før at det er en virkelig fin opplevelse. Man får anledning til å leve med i påskeliturgen og til å være med på å forberede den. Hele tiden vil prestene og lederne forklare hva som skjer og komme med det nødvendige bakgrunnsstoff. Min erfaring er at leiren gir en større kirkeforståelse, en virkeliggjørelse av fellesskapet innen Kirken.

Peder: Mine forventninger var kanskje ikke så veldig store, jeg var vel utsatt for litt press hjemmefra for å dra, men jeg hadde også hørt fra andre at det ikke var bortkastet tid. De første par dagene var jeg ikke helt begeistret, men jeg forstod snart at det ikke var undervisning som på

skolen eller ved konfirmasjonsforberedelse. Lederne var ikke lærere, men mer som kamerater. Da dette gikk opp for meg forandret også min innstilling seg.

Hallvard: Jeg ante vel allerede på forhånd at påskeleir er topp og jeg fikk en grundig bekreftelse på det. Det er imidlertid en veldig avstand til våre normale omgivelser, kanskje som jeg forestiller meg et kloster kunne være.

«St. Olav»: Hva med tema for leirene?

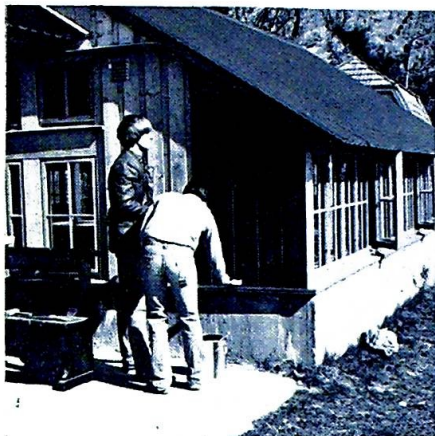
Hallvard: Egentlig virket vel helhetsopplevelsen sterkere enn det tema vi skulle gjennomgå. Vi lærte gjennom alt som skjedde at engasjement i Kirken er viktig, at man må åpne seg, vi fikk en god innføring i gruppedynamikk fordi vi erfarte hvordan det kan gjøres. Vi prøvde og klarte å åpne oss for fremmede, noe jeg tror er vanskelig ellers i livet.

Viil: Når det gjelder årets tema — håp — hadde vi som var ledere gjennomgått en god del materiale på forhånd og vi fortsatte forberedelser til hver dag mens leiren allerede var i gang. Sammen med lederne for de andre leirene hadde vi en samlingsweekend og lederne for påskeleiren hadde dessuten en praktisk forberedelsessamling. Som ledere hadde vi hver vår gruppe og vi skulle der lede samtalen om tema. Min erfaring med det var forresten positiv, jeg hadde en moden og aktiv gruppe. Innledningene fenget, det hjalp selvsagt også for gruppediskusjonene.

Peder: Også hos oss gikk det bra med tema, både når det gjaldt innledninger, gruppediskusjoner og den liturgiske ramme. I min gruppe måtte deltagerne selv ta initiativ, vi ble ikke presentert for et ferdiglaget opplegg. Jeg var vant til at gruppearbeid er kjedelig, noe man må igjen. Her opplevet jeg at det fenget så voldsomt at vi satt lenge over tiden. Både gruppearbeidet og fellesaktivitetene bygget opp en fellesskapsfølelse som fremdeles, mer enn et år senere, er der. Vi gikk grundig inn på spørsmålsteget ved det vi leser og hører.

«St. Olav»: Hva med det religiøse utbytte?

kan være så mangt!

Vil: Dette var knyttet til liturgien i ganske stor grad. Hver gruppe hadde ansvaret for en del av denne. I begynnelsen gikk det kanskje noe famlende, men etter hvert som engasjementet økte, gikk det også meget lettere. Det religiøse kan noen ganger bli svært overveldende. Da jeg ble spurt om å være leder, så jeg det som viktig at vi forsøkte å holde det hele på jorden, man kan få forventninger som ikke innfris.

Hallvard: Min erfaring var at den religiøse innlevelse ble sterkere etter hvert. Korsveien ble det lagt meget arbeide i og måten vi gikk den på var krevende. Hadde vi prøvet dette en av de første dagene tror jeg ikke vi hadde fått det til, men som det var ble det en sterk opplevelse. Prestens rolle hadde vel en del å si, han var mer enn «bare prest» slik vi er vant til, han var med hele tiden og hadde en del av innledningene.

Peder: Etter leiren var vi ikke innstilt på at det hele var slutt. Allerede dagen etter at vi kom tilbake var de fleste av oss som bor i Oslo sammen igjen og på eget initiativ laget vi et pinse-treff hvor vi inviterte alle dem som ikke bodde i Oslo og innkvarterte dem privat. Samholdet er fortsatt godt.

MILJØLEDERSKAPSKURS

«*St. Olav*»: Hallvard og Peder har senere gjennomgått miljølederskapskurs. Hvordan var dette bygget opp?

Hallvard: Kurset var et initiativ fra deltagerne og ikke et tilbud fra UNKF, de som ledet det var Maria Giæver, som er høyskolelektor i pedagogikk, og lege Nils Jørgen Sellæg. De ønsket å gi oss nøyaktig hva vi bad om. Første gang vi møttes skrev vi opp alle våre ønsker og ut fra dette laget de et kurs. Vi var cirka 30 deltagere, de fleste i 16-18 års alderen. Hvis jeg skal oppsummere det vi lærte, så var det ikke å bli ledere, men å lede. Vi fikk med oss en god del anvendt psykologi, det tror jeg vi vil ha nytte av.

Peder: Jeg synes det var verdifullt at vi ikke bare mottok undervisning, men at vi ble tvunget til å bruke den i løpet av kurset. På en week-end vi hadde måtte vi selv overta uten varsel. Den innføring og praksis vi fikk i gruppedynamikk var grundig og jeg kan fremheve det som spesielt vellykket. Forøvrig hadde vi ikke bare undervisning, vi hadde en grundig dugnad på Stella Maris ved Mandal, hvor vi arbeidet med å pusse opp kappellet. Her var jeg dugnadsleder og måtte organisere — og noe må jeg ha lært om organisering, resultatet ble tilfredsstillende!

Hallvard: Det er mulig at kurset vil bli fulgt opp senere, men før Maria Giæver og Nils Jørgen Sellæg vil fortsette, må vi ha arbeidet en del med teologisk stoff.

VALFART... Til Det Hellige land

— UNKFs turer til Israel er ikke sight-seeing, men pilgrimsreiser.

Det er Mirjam Knollmüller som sier dette til «St. Olav». Allerede to ganger har hun ledet disse reisene, som kanskje er det mest spennende av alt UNKF kan tilby. Neste år stiller hun seg igjen i spissen for en gruppe katolske ungdommer som vil stifte nærmere bekjentskap med Det hellige land. Reisen vil finne sted i tiden fra 12. til 26. juli. På grunn av bestillinger må UNKFs sekretariat ha påmeldinger allerede i løpet av september.

— Som forrige gang satser vi på bruk av minibuss i Israel med plass for cirka 20 deltagere inkludert meg selv og prest. Stort sett benytter vi hospitser for overnatting. Disse er i samme prisklasse som ungdomsherberger, men holder en bedre standard, sier hun.

— Hvorledes kom disse reisene i stand?

— Første gang idéen ble nevnt var det mer eller mindre som en strøtanke på et ledermøte, resultatet ble en vellykket tur sommeren 1977. Vi har satset på å få med ungdomsledere og at kravene for deltagelse er fylte 18 år. Reisen er meget nøye planlagt på forhånd og jeg forsøker å registrere og ta hensyn til ønsker fra deltagerne, også ved justeringer underveis.

De får utdelt et nøyaktig program med klokkeslett og bibelsteder i marginen. Hittil må jeg si at det har vært få kolliderende hensyn og ønsker. Dette skyldes kanskje at halve dagen er disponert til et felles program og at deltagerne kan bruke resten av tiden til det de selv er interessert i å se.

— Hvorledes legger du opp programmet?

— Vi forsøker å følge Det nye testamente så kronologisk som mulig. Av praktiske grunner kan vi ikke

starte opp i Betlehem, men i Galilea, hvor vi tilbringer den første uken. Den siste uken bor vi i gamlebyen i Jerusalem og tar dagsturer derfra, avstandene i landet er jo ikke så store. Med på veien får vi også Jeriko og Qumran, dessuten selvsagt Nasaret, Galilea-sjøen, Kapernaum i Galilea og fra Jerusalem Betlehem og Betania.

— Er bibelkunnskapene gode?

— Jevnt over er de gode når det gjelder Det nye testamente. Det gamle testamente er det verre med. Men iveren til å slå opp og finne ut er stor. Jeg får stadig høre fra tidligere deltagere at Det nye testamente er blitt levende for dem på grunn av turen, Det gamle testamente kommer nok ikke så nær.

— Blir det tid og anledning til å stifte bekjentskap med det moderne Israel?

— Jeg er redd vi ser forholdsvis lite av det. Når vi bare har to uker til rådighet må vi velge, og vi vil se de steder Bibelen taler om. Det liv

som leves i Gamlebyen i Jerusalem er for eksempel ikke moderne, på overflaten er det svært idyllisk.

— Hva kan du si om reisen neste år?

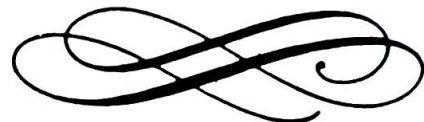
— Vi har selvsagt tatt hensyn til vurderinger fra tidligere reiser. Vi følger imidlertid samme rute som tidligere, vi er ønsket velkommen tilbake over alt, folk var fulle av ros over den norske gruppen. Det er et resultat av en fin gruppedisiplin.

Som tidligere år regner jeg det for helt sentralt at vi kan feire liturgi sammen på disse stedene som er så viktige for vår tro. Selvom vi reiser i juli, skal man ikke bekymre seg over varmen, den er til å holde ut fordi den er tørr.

Til interesserte sier jeg: Kontakt UNFKs sekretariat så snart som mulig!

Mirjam Knollmüller

HYBEL SØKES!

Jeg skal studere teologi ett år i Oslo, og vil gjerne ha et sted å bo — helst i området Majorstua — Blindern — Frogner.

Henvendelse Claes Tande (prestestuderende for Midt-Norge), Møllebakken 31, 7000 Trondheim.

... til Lourdes

Et ord som militærvalfart er egnet til å vekke anstøt. Spørsmålet om krigsmakten drar til Lourdes en gang i året for å oppnå Guds bifall er ofte blitt stilt. Virkeligheten er imidlertid det motsatte. Mottoet for de årlige internasjonale militærvalfarter er alltid: Bønn for fred og kristen forbrødring.

Arbeidet for fred er alle kristnes ansvar, men det er både riktig og naturlig at de kristne som avtjener verneplikt eller har sitt arbeide i de væpnede styrker føler dette ansvar særlig sterkt. At de derfor ønsker å bruke en uke av året for å be for fred, skal man derfor ikke undres over.

Begynnelsen

Allerede i 1944 — ett år før freden kom — ble den første lille militærvalfart organisert. Noen franske militære som kjempet mot tyskerne i Syd-Frankrike og noen feltprester valfartet til Lourdes for å be for en rask slutt på krigen og om forsoning og varig fred mellom Tyskland og Frankrike. Kort tid etter krigens slutt ble nok en valfart av militære i sydvestre deler av Frankrike arrangert, og i årene som fulgte utviklet dette seg til nasjonale franske militærvalfarter.

I 1958 — 100 år etter Maria-åpenbaringen i Lourdes — inviterte franskmennene tyskere, belgiere og østerrikerere til å delta. Alle kom og siden er arrangementet blitt større og større og mer og mer internasjonalt. Årets valfart, den 23. internasjonale, hadde vel 20 000 deltagere fra nesten samtlige vest-européiske land samt USA, Canada, Indonesia og Syd-Korea; det gikk dessuten rykter om at noen polske soldater var med i sivil. Norge deltok med en gruppe på 15, det høyeste antall nordmenn hittil.

Interessen blant norske soldater

har vært stigende i de siste år. For noen få år siden var det bare et par norske deltagere, ifjor skjedde et gjennombrudd med 13, og hvis transporten hadde tillatt, ville vi ha vært 30 i år. Uanset hva motivet for deltagelse kan være, så kommer de norske soldater hjem med sterke inntrykk: Minner om internasjonal forbrødring, glede, kristen samhørighet og begeistring. Bemerkelsesverdig er det at like mange protestanter som katolikker har representert Norge i de siste par årene. På militært hold i Norge, og særlig i Feltprestkorpsset, har forståelsen for arrangementet vært meget stor.

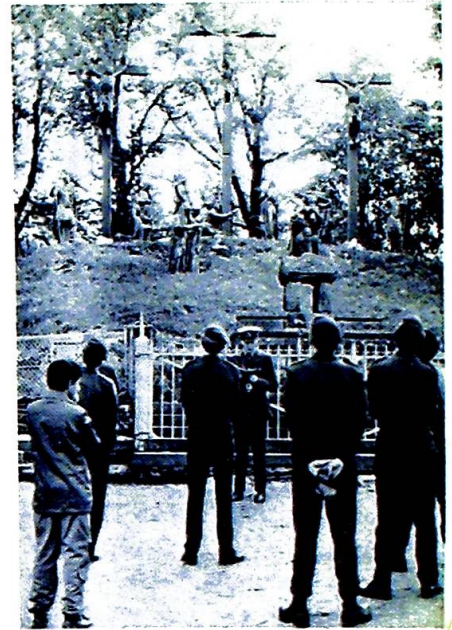
Reisen er svært lang for nordmennene. Flesteparten av deltagerne tjenestegjør i Nord-Norge, og de må først dra til Oslo, hvor den norske gruppen samles. Neste stopp er Kloster Nütschau i Holstein. Her gir lederen for feltpresttjenesten i Nord-Tyskland og de norske lederne orientering om hva som skal skje i Lourdes og under reisen, og man får anledning til å bli bedre kjent. Fra Hamburg til Lourdes er det over 30 timer med charter-tog.

En deltagers inntrykk

Mitt hovedinntrykk ble et ganske annet enn mine forventninger. Jeg var forberedt på alvor og høytidsstemning i store mengder og opplevet 20 000 soldater som hadde det moro og trivdes sammen.

Det er en av årets protestantiske deltagere, Aslak *Bonde*, som sier dette i en samtale med «St. Olav». Han skrev også om valfarten for «Forsvarets Forum». — Når jeg først og fremst nevner glade soldater betyr det ikke at religiøs oppriktighet ikke kom til uttrykk. Det var helt klart ved Grotten, under gudstjenestene i Den underjordiske basilika, ja, hele stedet vitnet om tro, legger han til.

— Hva var ditt inntrykk av ar-

angementet for de norske?

— Selv var jeg svært godt fornøyd; særlig godt utbytte hadde jeg av den orienteringen vi fikk i Kloster Nütschau. I det hele tatt tok tyskerne seg godt av oss, de hadde ansvaret for mesteparten av transporten. Hvis det hadde vært praktisk mulig, kunne jeg ha ønsket flere felles arrangementer for den norske gruppen. Jeg tror alle var fornøyd med innkvartering og forpleining.

— Tror du overgangen fra norsk protestantisme til eropéisk katolisisme var vanskelig for noen av deltagerne?

— Overgangen var brå og for noen var den kanskje overveldende. Ikke alle har det klart for seg at innstilling til alkohol for eksempel er mer kulturbestemt enn religiøst bestemt. Man bør nok også ta hensyn til at noen av deltagerne har vært i utlandet før.

— Hvilket utbytte hadde du selv av valfarten?

— Det viktigste er at jeg har fått en sterkere interesse for forholdet mellom kirkene, i det hele tatt er jeg blitt mer opptatt av religiøse spørsmål. I Lourdes så jeg hvor sterk religionen virker, hvilken kraft den kan være og hvilken sikkerhet den kan gi. På pilgrimene var det tydelig å merke at det å komme til Lourdes gir næring for troen.

«KU» og «IKTYS»:

KONTAKTLEDD MED HVER ENESTE

— «Katolsk Ungdomsblad» er et blad skrevet av og for katolsk ungdom i Norge. Vi forsøker ikke å være et offisielt talerør for Kirken. Det er unge katolikkers overbevisning, oppfatninger og engasjement vi forsøker å formidle.

Dette uttaler Morten *Hammer*, redaktøren av UNKFs organ «Katolsk Ungdomsblad» («KU») til «St. Olav». Etter å ha vært medarbeider i «KU» i ett år overtok han som redaktør i januar og leder en redaksjon som består av fem faste medarbeidere. «KU» når absolutt alle norske katolikker mellom 15 og 25 år og har et opplag som nærmer seg 2000. Sidetallet er vanligvis 24.

Innholdet og responsen

— Hvert nummer inneholder en del faste sider, for eksempel innlegg av en prest for å få noe teologisk bakgrunnsmateriale, generell informasjon fra UNKF om leire og andre arrangementer og en utenriksside, hvor vi forsøker å bringe nyheter om Kirken verden over som særlig vil interessere våre lesere. De siste numre har vi laget med tema, noe som har vært så vellykket at vi kommer til å fortsette med det. Av de temaer vi har valgt kan jeg nevne: Håp, kristendom og vold, Polen. Kulturstoff er heller ikke glemt, vi har en fast kulturside som vi bruker til emner fra film, litteratur eller teater, men fortrinnsvis noe som alle våre lesere kan følge med i. Vår målgruppe er forøvrig de som er ca 20 år.

— Hva slags respons får du?

— Jeg har bestemt følelsen av at «KU» blir lest med interesse, det merker jeg når jeg snakker med personer som får bladet. Problemet er at folk henvender seg forholdsvis sjelden til oss direkte. Folk er velkommen til å skrive inn både med stoff og for å

fortelle oss hva de synes vi gjør galt, med idéer og forslag.

For å tvinge frem reaksjoner har vi begynt med en ny spalte: «Vi spør — du svarer», hvor vi henvender oss til folk rundt i landet med spørsmål som har med tema å gjøre. Fra høsten av vil vi forøvrig profilere artikelforfatterne bedre med et bilde og en kort presentasjon.

«IKTYS»

— Tanken om et blad som henvender seg til katolske ungdommer under 15 år kom opp på Ungdomsseminaret på Bjugn. En av gruppene arbeidet med media og kom frem til at det her var et udekket behov siden «Katolsk Ungdomsblad» henvender seg til dem som er over 15 år gamle. Siden jeg var med i denne gruppen ble jeg forespurt av Landsstyret for UNKF om jeg ville bli redaktør.

Det er redaktøren for «IKTYS», UNKFs nye blad for katolikker under 15 år, Sverre Engen, som sier dette til «St. Olav». Han er av yrke bibliotekar ved Det teologiske fakultet ved Universitetet i Oslo. Han har tidligere vært med i redaksjonen for «Katolsk Ungdom» og har blant annet også laget to leirhefter for Junior I-leire som er blitt mottatt med begeistring.

«IKTYS» er det greske ord for fisk, som har vært brukt i kristen symbolikk fra apostolisk tid. For de første kristne var ordet nemlig en kode som rommet en kort kristen trosbekjennelse, som i oversettelse lyder: Jesus Kristus Guds Sønn Frelser. Forløpig er «IKTYS» utkommet med to numre. Planen er at det skal utkomme tre ganger årlig.

— Redaksjonen av «IKTYS» er under oppbygging så jeg har ennå ansvaret for utgivelsen alene. Forhå-

pentlig vil bladet vokse seg til å ha et kateketisk tilsnitt, men ikke til å bli en erstatning for katekesen. Vi peiler oss inn på aldesgruppen mellom 11 og 15 år, men kanskje vi siden også kan nå dem som er litt yngre.

— Hva slags stoff inneholder bladet?

— Det er meningen at «IKTYS» skal inneholde både spøk og alvor. En del av artikkelstoffet er ment som supplement til annen kristendomsundervisning, og det vi forsøker å bringe er den type stoff som kan gjøre yngre tenåringer nysgjerrige og anspore dem til å lese det øvrige kateketiske stoff. Vi vil også ha litt filmstoff og litt platestoff. Jeg har forsøkt med en bokanmeldelse og kommer til å fortsette med det. Forhåpentlig vil vi finne noen som kan skrive om det som skjer i menighetene.

Siden «St. Olav» spres over hele landet kan jeg benytte anledningen til å si at folk ikke må vente at Oslo skal gjøre alt for dem, vi har ikke anledning til å reise landet rundt for å samle stoff. Vi er avhengig av at lokalmenighetene selv tilfører stoff til bladene, også til «Katolsk Ungdom». Fra «KU» vil vi forresten også bruke stoff som de yngre vil ha glede av, eventuelt omskrevet litt.

— Har du mottatt reaksjoner fra leserne?

— Ja, jeg har fått mange brev fra lesere som syntes det er fint at de også har fått et blad og som ønsker lykke til. Det gjør enhver redaksjon glad at man reagerer på denne måten. Brev og bidrag mottas forøvrig med takk!

THRONSEN & CO. A/S

Boktrykk - Offset - Repro

Bernh. Getzgt. 3 b, Oslo 1

Telefon 20 40 02 - 20 7002

Slik skriver apostelen

— Dere tar ikke hverandres meninger alvorlig, og taler forbi hverandre. Er da ikke deres menighet et fellesskap? spør Paulus i 3. korintierbrev.

Paulus er her en av gruppene fra årets ledertrening i Hamburg, bestående av 8 aktive ungdomsledere fra 4 land. Temaet var ansvarsbevissthet i menigheten.

Grunntanken i brevet er denne: Ved å fremme et sant kristent fellesskap i menigheten, slik Lukas beskriver det i Ag.gj. 2, 42-47, vil mange av dagens problemer løse seg selv.

Brevet er et sammendrag av gruppens samtaler, og er til tider humoristisk i tonen — slik gruppen tenker seg Paulus kunne ha skrevet det. Likevel er det dypt alvorlig ment — forslaget er konkret, like konkret som drømmen om virkelig fellesskap i våre menigheter.

La oss gjøre drømmen til virkelighet.

3. KORINTIERBREV

Paulus, ved Guds vilje kalt til Jesu Kristi apostel, og Matteus-gruppen fra det Skandinaviske Ledertreningskurs til Guds folks kirke. Nåde være med dere, og fred fra Gud, vår Far, og vår Herre, Jesus Kristus.

Mange år er gått siden sist jeg skrev til dere. Men nå ser jeg at tiden er inne til igjen å la dere høre fra meg.

I den senere tid har jeg på ny lest mine første brev til dere. Jeg ser at meget har endret seg i samfunnet, og i Kirken, siden dengang. Det er derfor nødvendig å forstå disse mine brev ut fra den tid de er skrevet i. Mange konkrete henvisninger duger simpelthen ikke lenger!

Det gjør meg vondt å høre at det er grupper blant dere som strider seg imellom. Derfor formaner jeg dere på ny, brødre, i vår Herres Jesu Kristi navn: Stå alle fast forenet, og la det ikke være splid blant dere. Vær av ett sinnelag og én mening. Fra det Skandinaviske Ledertreningskurs er det nemlig blitt meg fortalt at det er uoverensstemmelser og strid mellom dere. Stridigheter som er smålige, og for kristne uverdige.

Det er blitt meg fortalt at det er oppstått vanskeligheter på grunn av messefeiringen. Noen ønsker ubetinget å holde fast ved det tradisjonelle, mens andre forsøker å innføre nye ordninger. Videre har jeg latt meg fortelle at dere ikke kan bli enige om når de forskjellige gruppene i menighetene skal få benytte fellesrommene.

For det tredje gjør det meg svært vondt å høre at dere ikke kan bli enige om bruken av menighetens pengemidler.

Verre er det imidlertid at dere har så store problemer med å fordele arbeidet i menigheten. Her vil jeg minne om mitt første brev, avsnittet 12, 12-31, hvor jeg tar for meg nådegavene. Dette er gyldig til alle tider! Tror dere kanskje ikke at hver av dere har en gave som kan komme menigheten til gode — enten dere er gamle eller unge?

Dere som er eldre formaner jeg til å huske at selv om de unge ofte ferdes på andre veier enn dere, er dere likevel på vei mot samme mål.

Dere unge må på deres side tenke på at de eldres erfaringer er samlet gjennom lange liv, og at de ofte bygger på helt andre forutsetninger enn deres. Dere må aldri glemme at det de eldre har opparbeidet er den grunnvoll dere lever på!

Dere tar ikke hverandres meninger alvorlig, og taler forbi hverandre! Er da ikke deres menighet et fellesskap?

Jeg vil antyde en løsningsmodell for dere. Les fra det fjerde kapitel i Apostlenes gjerninger, der står det skrevet: «Hele forsamlingen var ett i sjel og sinn. Ingen kalte noe for sitt eget; allting hadde de felles.» (vers 32 ff.).

Min generasjon levde etter dette, og nå sier jeg dere: Gjør dette virkelig i deres egen tid!

En gruppe på vel 12 personer skulle gå sammen og danne et livsfellesskap. Søk dere ut et hus i nærheten av deres kirke, og rett dere etter følgende henvisninger:

Se til at gruppen består av mennesker i ulike aldre og med ulike erfaringer. Sekularprester kan kanskje ha særlig utbytte av å leve i fellesskapet, ordensbrødre og -søstre kunne også bo der i perioder. I det hele må gruppen være fleksibel; men samtidig må den ha en fast og stabil kjerne. Nettopp gjennom sitt mangfold vitner gruppen om muligheten for levende fellesskap i menigheten, men uten stabilitet kan den aldri være noe grunnlag for hele menighetens fellesskap.

Enda er det meget å si om dette hus' liv og funksjoner. Jeg vil særlig fremheve at beslutninger alltid må fattes i fellesskap. Derfor er det nødvendig med regelmessige møter, hvor alle deltar på like fot.

Om innredningen av huset vil jeg si: Det må være både fellesrom og

(Forts. side 21)

Som en leder ser det

— I ganske mange år har jeg brukt adskillig av min fritid på kirkelig arbeide. Hvis det ikke hadde vært for min tilknytning til UNKF under oppveksten, tviler jeg på om jeg i det hele tatt ville ha engasjert meg i katolsk sammenheng.

Dette sier Andreas Føllesdal i en samtale med «St. Olav» om sammenhengen mellom ungdomsarbeide og livskall. Han vil være kjent for praktisk talt alle som har hatt kontakt med UNKF i de siste årene, som leder av leire og week-ends, som aktiv i kateketisk arbeide, som sivilarbeider i UNKF og i en rekke andre funksjoner. Han har studert sosiologi og filosofi, noe hans svar også bærer preg av.

— Jeg er ganske sikker på at katolsk ungdomsarbeide modner dem som deltar i det til en forståelse av et livskall; jeg tenker ikke her bare på kall i snever forstand, som prest eller ordenssøster, men til å se hva man vil gjøre med livet og hvorfor. Ungdomsarbeide gir en langt større muligheter til å drøfte standpunkter, til å teste reaksjoner og lufte meninger enn en ville ha hatt på skole og uorganiserte fritidsaktiviteter. En vanskelighet er selvsagt at det skal nå absolutt alle fra barn av akademiske konvertitter til barn av fremmedarbeidere og tredje generasjons innvandrere.

Jeg er selv langt fra sikker på at vi makter dette. Hvis man tar for seg ungdomslederne, vil man raskt se at de fleste av dem har høyere utdanning enn gjennomsnittet. Derfor vil de lettere kunne henvende seg til barn som har samme sosiale bakgrunn: De taler deres språk, de kjenner deres behov og vil lett forstå deres problemer. Det er riktignok mange unntagelser og UNKF er helt klar over situ-

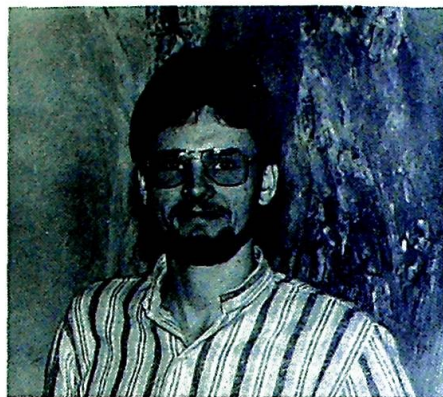
asjonen og arbeider bevisst for å forandre den.

— Hvilken innflytelse kan ungdomsarbeidet ha?

— Man møtes med helt andre forventninger enn hva tilfellet er på skolen, i reklamen og i dagspressen, og det fører til at man ikke kan ta et sett oppfatninger som selvsagte, man konfronteres av flere! Dette gjelder ikke bare i katolsk sammenheng, de aller fleste former for ungdomsarbeide tilbyr nettopp andre idealer enn de som er gjengs. Det som imidlertid preger det katolske er villighet til å ta opp de vanskeligheter unge kommer i når de stilles overfor forskjellige verdisyn. Dette er igjen noe som tilgodeser en akademisk gruppe og fremmer de taleføres utvikling, mens man kanskje ikke gjør så meget for dem som ikke er så flinke til å uttrykke seg. Den store åpenhet man møtes med kan nesten virke som et sjokk for enkelte, og noen frastøtes av den. Uønskede fenomener som klikkvesen kan også dannes som en reaksjon. Disse uheldige sider er man fullt oppmerksom på og man forsøker å gjøre noe med dem.

— Hva vil du si om den religiøse side av arbeidet?

— En del av det sosiale er selvsagt bestemt av det religiøse. Meget av den vekt som legges på miljø, for å ta et eksempel, har sin basis i religionen. Ungdomsarbeidet har i min tid vært preget av usikkerhet om hvordan forkynnelsen skal skje. En stund etter ungdomsopprøret i slutten av 60-årene dominerte det sosiale og samfunnskritiske engasjement som en reaksjon mot mangelfullt sosialt engasjement tidligere, og vi kan kanskje sit at reaksjonen til tider gikk for langt. Jeg tror imidlertid det er helt klart at Kirken vil bli preget av

Andreas Føllesdal

de samme tendenser som samfunnet forøvrig. Hvis kvinnediskriminering belyses som under Kvinneåret, vil Kirken bli tvunget til å befatte seg med spørsmål om det finnes kvinnediskriminering i Kirken. Men når det gjelder slike spørsmål vil vi oppleve at Kirken tilfører debatten noe nytt, fordi utgangspunktet er et annet, det har alltid med menneskets forhold til Gud å gjøre.

— Hva med virkeliggjørelsen av kristne idealer?

— Jeg tror bestemt at ungdomsarbeidet fremmer en følelse av ansvar både overfor Kirken og samfunnet. Leirene er for eksempel en utmerket anledning til å skape små prøvesamfunn hvor deltagerne er medansvarlige for miljøet. Vi klarer å lage leire hvor deltagerne ser hvordan de må handle for å få det slik de vil ha det. Følelsen av å være medskapende på eget miljø kan smitte over til øket samfunnsengasjement. Selv opplevet jeg for første gang i mitt liv å bli tatt på alvor på leir i UNKF-regi, det jeg mente var plutselig viktig og interessant. Slike positive opplevelser i UNKF har knyttet mange til Kirken for livet.

Gravid?
Vanskeligheter?
(02) 35 18 60

AAN-Rådgivningskontor for gravide
ALTERNATIV TIL ABORT I NORGE
Torshovgaten 6, 2. oppgang Oslo 4
Åpent mand.-fred. fra kl 9-16 og 18-21.

Ungdomsmusikk i kirken – Show eller forkynnelse?

Av Petter Bruce

Ungdomsmusikk (en diger sekk som omfatter rock, jazz, pop, vise-sang, blues etc.) i kirken begynner etterhvert å bli et kjent og godtatt fenomen i de fleste katolske menighetene rundt omkring i landet.

Flere steder har den lokale ungdommen vært i sving og satt sitt musikalske preg på søndagsmessene, og mange steder har musikk-gruppa fra Oslo (OKULM) vært på besøk og spilt. Som medlem av sistnevnte gruppe i noen år nå, har jeg imidlertid ofte følt at det blant folk flest — både yngre og eldre — skorter endel på kjennskap og/eller forståelse for idéene bak det å spille ungdomsmusikk i kirken. Kort sagt: Hva vil vi med det — lage show eller forkynne?

Det skal sjølsagt ikke stikkes under en stol at vi som sysler med kirkelig ungdomsmusikk også gjør det fordi vi syns det er gøy. Det er moro å spille sammen, og det er moro å farte land og strand rundt og spille og treffe folk i andre menigheter.

Det er helt klart at musikkgrupper både i Oslo og andre steder er et aktivitetstilbud til folk som syns det er gøy å stille med musikk.

Musikk: Forbruksvare

Men det er ikke moroa som er det viktigste for oss. Det ligger også andre og mer alvorlige tanker bak.

Vi som er unge i dag er omgitt av musikk på alle kanter. Musikk er blitt en forbruksvare og en dagligvare mer enn noen gang. Og særlig for ungdommen er musikk en del av den identitet man har.

Ulike ungdomsgrupper har ulik musikk, men felles for denne musikken er at den skiller seg ganske skarpt fra den «voksne» musikken. Musikken er altså blitt en del av det som gjør at ungdom føler seg som ungdom. Følgen av dette er at hvis det skal lykkes å skape en kristen identitet blant unge, må det også finnes en musikalsk side av denne identiteten.

Ungdomsmusikk i kirken er viktig for at ungdom skal føle seg hjemme i kirken. Dette er en viktig del av

bakgrunnen for at folk rundt omkring i menighetene drar med seg gitar i kirken, og for at det i Oslo fins en gruppe som nesten hver eneste søndag er ute og spiller i en eller annen menighet.

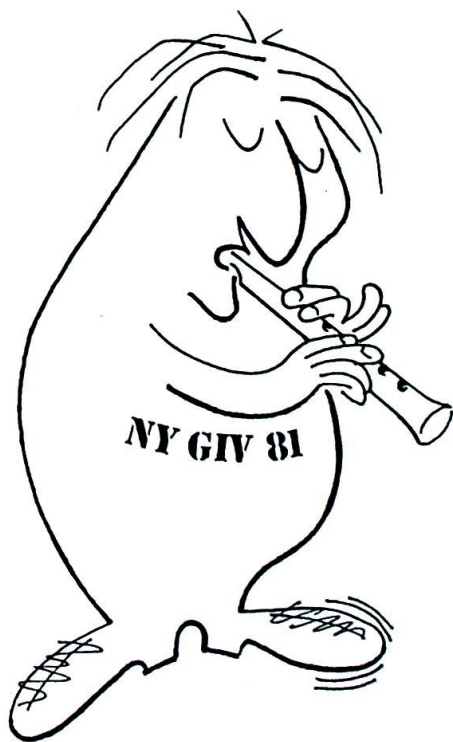
Musikk: Forkynnelse

Ved siden av dette å bygge opp den musikalske sida av ungdommens kri-

stne identitet, er det også meget viktig at vi har noe å si. Vi som flyr rundt i landet og spiller, gjør det fordi vi har et budskap å forkynne, en tro å formidle. Gjennom de sangene vi synger, ønsker vi å styrke andres tro, og hjelpe dem med å gi uttrykk for sine bønner og sin lovprisning. (Og hvis «voksne» også kan hjelpes og styrkes av det vi gjør, er vi sjølsagt glade for det.)

Er det nødvendig å bruke ungdomsmusikk for å forkynne det kristne budskap for ungdom, er det virkelig nødvendig å trekke kirken full av trommer og gitarer og forsterkeranlegg?

Nei, nødvendig er det sjølsagt ikke. Når det gjelder å forkynne et konkret budskap gjennom musikk, er det selvfølgelig viktigst å ha gode tekster i sangene man bruker. Musikken skal bare framheve sangens innhold, den skal formidle sangens innhold på en annen

JO MERE
VI ER
SAMMEN...

GUSTAV THIELEMANN

Pølse- og hermetikkfabrikk

Tlf. 83 41 84 - DRAMMEN

måte. På den annen side er det viktig at tekst og musikk ikke kolliderer, og nettopp her er det ungdomsmusikken har en av sine store styrker

Innenfor det enormt vide begrepet ungdomsmusikk finnes det en utrolig variasjon og rikdom på kunstneriske uttrykksmåter; ungdomsmusikken kan klart og direkte gi uttrykk for alt fra fortvilelse, tvil og intens bønn til den mest løsslupne glede og lovprisning. I en ungdomsmesse kan man f. eks. få høre en sang om redsel for å bære Kristi kors akkompagnert av tunge, harde rockerytmer eller en jublende lovsang til friske, glade latinamerikanske rytmer. Man kan oppleve Agnus Dei som klagende blues eller Sanctus som glad gammeljazz.

Dette er uttrykksmidler som musikere og kor finner det naturlig å bruke og som ungdom (og eldre óg, for den saks skyld) kan forstå. Jeg drister meg faktisk til å påstå at den ungdomsmusikken som brukes i katolsk sammenheng her i landet rår over atskillig bedre og mer direkte musikalske uttrykksmidler enn den tradisjonelle salmesangen.

Musikk: Gudstjeneste

Fra tid til annen får jeg høre at den og den typen musikk ikke passer seg i en kirke, og især ikke i en messe. Men Vatikankonsilet uttalte at «Kirken bifaller alle sanne former for kunst, dersom de bare eier de nødvendige egenskaper, og gir dem innpass i gudsdyrkelsen.» (Det annet Vatikankonsils konstitusjon «Gudstjenestens fornyelse, § 112.)

Jeg ser det slik at hvis man tar i bruk en spesiell type musikk for å gi et ekte uttrykk for sin bønn eller lovprisning, vil musikken bli helliget av dette. Jeg våger nok en «frekk» påstand: Når ungdom bruker rock som uttrykksform i gudstjenesten, er det svært ofte mere ekte og ærlig enn om et vanlig kirkekor synger en messe av Mozart.

Jeg håper jeg har lyktes i å formidle litt av det tankegodset som ligger bak fenomenet ungdomsmusikk i kirken. Tilslutt vil jeg vende tilbake til det jeg sa om at vi som stiller med dette, gjør det fordi vi har noe vi vil si, vi har et budskap. Det er en

sang i UNKF's glimrende sanghefte som jeg mer og mer ser som en «programsang» for den musikkgruppe der jeg sjøl er med.

Dette er det vi prøver å formidle:

Ikke en spurv til jorden
uten at Gud det vet.

Ikke en sjel mot døden
uten hans kjærlighet.

Ikke en blomst er visnet,
ikke en tåre falt,
uten at Han vet om det,
Han som er overalt.

Ny giv '81 . . .

(Forts. fra side 10)

— Hvor realistisk er Ny Giv-målsætningen for UNKF?

— Foreløbig har vi allerede klart å opprette det nødvendige antall lag i tilstrekkelig mange fylker, vi har 27 lag i 12 fylker. Det vanskeligste punkt blir medlemstilgangen, men vi regner med at den kommer til å ta seg opp. Vi satser maksimalt, mer kan vi ikke gjøre.

La meg her oppfordre folk til å melde seg inn i sitt lokallag direkte, sogneprest eller UNKF kan formidle kontakt. De forskjellige faser i kampanjen har vært fulgt opp med plakater som har vært slått opp i kirker og menighetslokaler, der vil det være mulig å følge med etter hvert som aksjonen går fremover. Dem vi ber om hjelp og håper å trekke inn i arbeidet vil vi skrive til direkte.

Vi har også laget en informasjonsfolder for grupper som ikke kjenner UNKF. Landsstyrets medlemmer vil besøke lokallagene under innspurten, likeledes er aksjonsledelsen villig til å hjelpe hvor det er nødvendig.

— Hvilken hjelp kan andre gi?

Behov for hjelp

— Behovet for hjelp fra dem som er litt eldre er stort. Vi trenger for eksempel ungdomsledere og personer som er villig til å bistå med råd og hjelp nå mens aksjonen pågår — og siden hen.

Mange lag vil være takknemlig for foredragsholdere, hjelp til dukketeater, formingsgrupper, til å organisere turer osv. Vi vet at prester og søstre har erfaring i arbeide med innvandrere og det vil vi gjerne dra nytte av.

I Bergen er det allerede dannet en egen ungdomsgruppe for vietnamesere, og det arbeides for dette i Oslo.

— Forresten, legger Peer til, har vi ikke bare vært to om dette arbeidet, vi har hatt trollet Unkf med. Dere kan se ham på våre fine T-skjorter, som har vært et ledd i Ny Givs arbeide for å få unge norske katolikker med seg. Unkf sier at Kirken skal være ung og aktiv fordi den har aktive unge med seg . . .

Barnetroen . . .

(Forts. fra side 8)

Videre må man alltid ha for øye at ungdomsarbeidet er et menighetsansliggende og -ansvar. Det betyr på den ene side at en menighet ikke har lov til helt og holdent å skyve fra seg ansvaret for sin ungdom til det landsomfattende katolske ungdomsforbund. På den annen side betyr det også at det over-regionale ungdomsarbeid, med leirer og week-ends m.m. ikke får miste kontakten med menighetene. Kirken blir alltid konkret virkeliggjort i menighetene, derfor må alt ungdomsarbeide ha sitt utspring derfra og føres tilbake dit.

— Arbeider ikke UNKF nettopp med dette for øye?

Jo, det gjør det. Og det er mitt innerlige ønske at Unge Norske Katolikkers Forbund fortsetter sitt integreringsarbeide som det har gjort tidligere og som også etter ungdomsseminarets ønske skal gå videre.

Jeg ber Gud velsigne ungdomsforbundet i sitt arbeide.

HOPSDAL & DAHL A/S

Aut. Installatør, TV-, Radio-
og Utstørsforretning

TORNØEGARDEN - BERGEN

Slik skriver . . .

(Forts. fra side 17)

egne rom for hver enkelt. Uten tid og rom for seg selv kan ingen leve i et fellesskap!

Fremfor alt er det viktig at gruppen forenes i bønn. Det må alltid være avsatt tid til felles bønn i dagens løp.

Husets betydning ligger nettopp deri at det alltid er åpent for alle. Ta derfor imot mennesker som ønsker å være hos dere en tid!

Forøvrig har jeg planer om å besøke dere snart, for å se hvordan det står til hos dere.

I tillit til den Hellige Ånd hilser jeg dere alle.

PAULUS

Meningsfylt . . .

(Forts. fra side 7)

jevnaaldrende. Disse rop skulle isteden få et svar, et uttrykk for tillit hos forståelsesfulle medtroende.

En annen fare vi må vokte oss for er å ta de unge og de unges tro som en selvfølge. Hvor mye katekese er blitt mislykket fordi man mente at de unge allerede var kommet til troen. Man har informert dem om en tro man mente de hadde, istedenfor å forkynne for dem, invitere dem til å tro på Kristus. Med andre ord: Vi må vise respekt for hvert individs frihet til å velge. Det er nettopp i denne alderen at individualiteten utkrystalliseres, at Guds likhet kan vokse frem. Vår tro skal gjøre oss voksne i stand til å se det gode, skjønne og ekte i våre yngre trosfeller og å vise dem tillit og respekt.

Vår tro skal også gjøre oss i stand til å forholde oss positivt til det som

er levende og voksende, det som er i forandring og bevegelse. For alt det som er blitt statisk og uforanderlig i et legeme er neppe helt levende lenger. Og det er vel den oppstandnes høyst levende Kristi Legeme vi tilhører alle sammen, ikke sant? Et liv i Kristus utfordrer hver og én, voksen og ungdom — og prest. Det blir et liv som i høyeste grad kan betegnes som meningsfylt, spennende og lærerikt!

En teolog takker . . .

(Forts. fra side 6)

Juleleiren i år skal ha «Nye veier i menighetslivet» som tema. Målet vil da være å prøve å finne legitime former for fellesskap som svarer til situasjonen for unge familier og unge mennesker i Norge og det kirkebilde katolsk teologi har utviklet under og etter Det annet Vatikankonsil.

Da gjenstår å takke for godt samarbeide, jeg gleder meg til å komme tilbake som leder på årets juleleir!

BEGRAVELSESBYRÅET

TS *Jacobsen* a/s

Ullevålsvn. 1

TELEFON * 20 79 05

Alltid telefonvakt

Vi kommer i konferanse
Ordner alt

Egen parkeringsplass

RUNDE TALL

22. juli: P. Szentiványi 70 år.
4. august: P. Rieber-Mohn 30 år prest.
22. august: P. Horváth 30 år prest.
22. september: P. Ivens 35 år prest.
23. september: Fr. Gérard M. Ketterer, O.P. 20 års profess.
12. desember: P. Beckers 40 år.
17. desember: P. Bradley OMI. 15 år prest.
24. desember: P. Bergwitz 50 år prest.

Innsettelsen av BISKOP DR. GERHARD SCWENZER som assisterende Biskop av Oslo med efterfølgelsesrett, vil finne sted under en koncelbrert festmesse i ST. OLAV DOMKIRKE FREDAG 4. SEPTEMBER KL. 18.00.

Blant andre vil delta Den Nordiske Bispekonferanses presidium, en rekke av bispedømmets klerus samt representanter for Midt-Norges Katolske Stift.

Biskop Schwenzer vil forrette en høytidelig pontifikalmess i St. Olav Domkirke søndag 6. september kl. 11.00 med efterfølgende mottagelse for innbudte i foreningslokalet, Akersveien 5.

MALERMESTER

utfører allslags maler- og tapetserarbeider

Georg og Otto Foerster

Tlf. 21 69 06

GUSTAV BØHM & SØN A/S

Bakeri og Konditori

Drammen

Pastor Harald Taxt in memoriam

Nok engang er det min tunge plikt å meddele at én av bispedømmets prester er gått bort.

Pastor Harald Taxt var født i Arendal og fulgte tidlig sine foreldre inn i Den katolske kirke. Etter å ha prøvet sitt kall hos Franciskanerne i Holland, bestemte han seg for å bli sekularprest. Han studerte, som dengang vanlig var, ved Propaganda-kollegiet i Roma der han ble vigslet til prest 18. mars 1939. Han virket som kapellan ved St. Olav Menighet i Oslo, ved St. Paul Menighet i Bergen og var 1947—53 sogneprest ved St. Birgitta Menighet i Fredrikstad. Deretter var han i fire år flyktningeprest. Han gikk så tilbake til virksomheten som sogneprest og foresto Vår Frue Menighet i Porsgrunn. I august 1964 ble han oppnevnt til leder av det nyopprettede Caritas - Norge.

Pastor Harald Taxt, som ble 67 år gammel, sto fremdeles midt oppe i et mangfold av aktiviteter. Han var biskopelig vikar for innvandrersjelesorgen, leder av Caritas - Norge (som han selv var med å grunnlegge), formann for Nordisk Katolsk Utviklingshjelp, sjømannsprest, mangeårig styremedlem av Det Norske Flyktningerråd, oppnevnt medlem av International Catholic Immigration Commission og av Catholic Relief Services, styreformann i Vietnamesisk Pastoral-senter o.s.v. Han var dessuten gjennom mange år formann for den norsk-italienske forening «Dante Alighieri».

Pastor Taxt kjørte i sin bil fra Arendal til Oslo ca. 10 dager før sin plutselige død. Han måtte da kjøre av veien for et rådyr og havnet i grøften med den følge at han gikk gjennom frontruten og ble temmelig forslått. På sykehuset kunne man imidlertid ikke konstatere alvorlige kvestelser, og han kunne reise hjem

Harald Taxt som mange husker ham.

til Oslo. Her gjennomgikk han diverse undersøkelser som heller ikke ledet til indikasjoner av alvorlig art. Døden innhentet ham derfor uventet, tidlig om morgenen søndag 19. juli. Dødsårsaken var et hjerteinfarkt.

Pastor Harald Taxt vil bli savnet også langt ut over landets og Kirkens grenser.

Jeg lyser fred over hans minne.

Oslo, 20. juli 1981

† John W. Gran
Biskop

Da deltagelsen ved vår kjære bror, kollega og medarbeider Harald Taxt's bortgang har vært så stor at det har vært umulig å takke hver enkelt personlig, tillater vi oss på denne måten å frembære vår hjerteligste takk

*Familien,
Oslo Katolske Bispedømme,
Caritas - Norge.*

R. I. P.

Det var et sjokk å lese at pastor Harald er død. Vi som kjente ham helt fra de glade ungdomsdager, har gjennom alle år satt umåtelig stor pris på ham både som prest og menneske. Hans dype og sterke engasjement i medmennesker — ikke minst som leder av Caritas — Norge, men også som venn og veileder blandt sine nærmeste, føler et personlig tap ved hans bortgang.

Pastor Harald praktiserte Kjærlighetens evangelium. Jeg tenker også på hva våre eldre i menighetene, og ikke minst vår biskop, har mistet ved hans død.

*Kjære pastor Harald!
Vi lyser fred over ditt minne.
Vi ber for deg.*

Willy Storsten

Utkommer inom kort:

FRÅN ÖKNENS

FRUKTBARA TRÄDGÅRDAR

Eremiternas undervisning från 300-talet, samanställd av ärkebiskop Paavali av Finland.

48 sid. Häft. Ortotox Bokhandel 1981

Boken beställes enklast genom att sända nkr 25 i sedel till nedanstående adress. Den kommer då portofritt i brevlådan.

ORTODOX BOKHANDEL

Arsenalgatan 3, Box 7677,
S-103 95 Stockholm, Sverige

R. I. P.

*Vår kjære medsøster
Søster Justina Frøhlich
døde den 4. juli
i en alder av 90 år.*

*Den avdøde anbefales til
de troendes forbønn.
St. Fransiskus søstre*

R. I. P.

*Vår kjære medsøster
Søster Marianne Mackenbrock
døde den 8. juli
i en alder av 83 år.*

*Den avdøde anbefales til
de troendes forbønn.
St. Fransiskus søstre*

NYGARDSGT. 19

A/S NORSKE SHELL

FYRINGSOLJE

Leverandør til de fleste
katolske institusjoner
i Norge

Ved bestilling av olje:

02-19-12 00 - Service 02-19 12 20

FORBIRINGSKAPITULSSELKAPET LIVSFORSIKRINGSSELKAPET
VESTA HYGEA

MED TANKE PÅ FREMTIDEN

LYTT TIL VATIKANRADIOENS UTSENDELSER
PÅ SKANDINAVISKE SPROG!

Vatikanradioens sendinger på norsk/dansk høres hver mandag kl. 20.15 norsk tid. Ennvidere sendes på vietnamesisk to ganger degelig. Kl. 13.30 på 16 m og 13 m båndet og kl. 00.00 på 31 og 19 m.

Weekend for kateketer, religionslærere og andre interesserte:

Mariaholm 5. — 6. september 1981.

Foredragsholder: PROF. PAUL ZULEHNER, PASSAU.

Emne: «GOTTESDIENST UND GEMEINDEAUFBAU»
(om gudstjeneste og menighetsliv).

Foredragene blir holdt på et lett forståelig tysk, med et kort sammendrag på norsk. Gruppearbeidet vil foregå på norsk.

Pris: kr. 175,—.

Nærmere opplysninger og påmelding snarest til

Det kateketiske senter, Akersveien 5, Oslo 1,
tlf. 02/20 72 65.

VELKOMMEN TILBAKE! ER LESELYSTEN DER?

Fra Herder Verlag — Herderbücherei — er det kommet nye opplag av **Guardini**:
Das Bild von Jesus dem Christus im Neuen Testament, 127 s. kr. 23,—.

Guardini: Der Herr, 680 s. kr. 53,50.

Adel Th. Khory: Begegnung mit dem Islam. Eine Einführung.

Tatt i betraktning alle de muslimer som idag lever i Vest-europa ønsker Khoury å rette endel misforståelser og feilinformasjoner som finnes, og peke på likhetspunkter mellom kristendommen og islam. Deri ligger også begynnelsen til gjensidig forståelse. 128 s. kr. 21,50.

Martin Lange und Reinhold Iblacher S. J.: Christenverfolgung in Südamerika. Med epilog av Karl Rahner.

Boken inneholder brev, dagbøker, prekener og bilder av legfolk, ordensfolk og prester for at man kan danne seg et bilde av kristenforfølgelsenes ofre gjennom de siste ti år, hvor over 850 prester og et enda høyere antall legfolk drept. 189 s. kr. 28,—.

Hans Maier: Kirche und Demokratie.

H. Maier, medlem av Deutsche Akademie für Sprache und Dichtung og president i Sentralkomiteen for tyske katolikker, forsøker å gi et svar på hvilken vei kirken må følge med historiske og sosialvitenskapelige midler i et moderne demokrati. 253 s. kr. 24,85.

Fra serien «Texte zum Nachdenken»:

Der Rosengarten. Orientalischen Märchen. Gjendiktet av Linde Thylmann, illustrert av Karl Thylmann. 89 s. kr. 21,50.

Lao-tse Jenseits des Nennbaren. Ordspråk og tegninger fra Tao Te King.

Oversatt av Linde v. Keyserlingk, og like utsøkt dekorert som boken ovenfor. Nydelige gavebøker. 126 s. kr. 21,50.

Krishnas Fløte. Religiøs kjærlighetslyrikk fra India.

Samlet og gjendiktet av Martin Kämpchen. 144 s. kr. 22,—.

Denne gangen har vi gitt et lite utvalg av tyske bøker. Vi har også et meget interessant utvalg i skandinavisk, engelsk og fransk litteratur.

Norges største utvalg i gregorianske og ortodokse plater og kassetter. Komponert kirkemusikk og folkemusikk, jazz og blues.

VI SENDER OVER HELE LANDET!

ST. OLAV BOKHANDEL A/S

Akersveien 5, Oslo 1. Tlf. 20 72 48.

Åpent kl. 9—16, lørdager 10—14.

Torsdag 9—18.

ST. OLAV
Katolsk tidsskrift for
religion og kultur

Medarbeidere:

Svend Aage Rasmussen,
ansv.

Claes Tande
Aage Hauken, O.P.
Ester Mikalsen
Marit Flagestad

Redaksjonens adresse:

Akersveien 5, Oslo 1.
Redaktøren treffes best tors-
dager kl. 9—10, tlf. 20 27 35
(privat 032/53 373).

Ekspedisjon:

Akersveien 5, Oslo 1.
Kontortid 9—16,
lørdag 9—14. Tlf. 20 72 48.

Abonnement (direkte eller
gjennom postkontorene).
Kr. 95,— pr. år.
For halvår kr. 50,—.
Utlandet utenfor Skandinavia
kr. 110,— pr. år.
Annonser 10 dager før
utgivelsesdagen.
24 numre årlig.
Postgiro 20 46 480.